

บทนำ

เศรษฐีร่ำรวยแห่งเมืองอะซีร์นั่งเหนือโถงเคลีย้อยอยู่บนรถม้า
โบหน้าของเขาบังตึงเพราะอากาศที่ร้อนอบอ้าวจนไขมันแทบจะละลาย
ซึ่งสร้างความทรมานให้แก่ผู้เป็นเจ้าของ เขาร้องตะโกนเรียกหาการปรนนิบัติ
จากคนรับใช้อายุราวสี่สิบ

“พึดแรงๆ หน่อยสิ! ไอ้อาหมัด ข้าร้อนจะแย่อยู่แล้ว”

“โอ้...นายท่าน ข้าพัดจนมือจะหักอยู่แล้ว ยังไม่เย็นอีกหรือ” ทาส
รับใช้โอดครวญ แต่มือซึ่งกำลังโบกพัดขนาดใหญ่ก็ทำงานอย่างเต็มความ
สามารถ

กองคาราวานอันประกอบด้วยข้าทาสและนางระบำร่วมสิบคน
รถม้าสองคันซึ่งบรรทุกทรัพย์สมบัติเต็มคันรถเพื่อนำไปถวายเป็น
บรรณาการแด่กษัตริย์ไฟซาล ออกเดินทางมาได้สี่ชั่วโมงแล้ว จุดมุ่งหมาย
คือเมืองอัซซฮาร

ตามกำหนดคือกองคาราวานต้องเดินทางไปถึงโอเอซิสโนโลฟาร์
ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน แต่เนื่องจากน้ำหนักสัมภาระที่มากทำให้การ

เดินทางล่าช้ากว่ากำหนดเป็นอย่างมาก อุปสรรคสำคัญคือ อากาศที่ร้อนจนเลือดในกายแทบจะแห้งเหือด แอ่ระหว่างทางเศรษฐกิจอวบก็เอาแต่ปั่นพื้พ้ำไม่หยุด

“บ๊ะ! ไฉน อย่มาเถียง เดียวบ๊ิดไล่ออกเสียเลย ข้าบอกให้พัดก็อย่าพูดมากสิ ถ้าเจ้าพัดสุดแรงแล้วข้าจะร้อนเหมือนโดนแดดเผาได้ยังไง”

ทาสรับใช้อยากเถียงใจจะขาด แต่เพราะรู้นิสัยของนายเป็นอย่างดีว่าขึ้นทำเช่นนั้นมิแต่จะโดนหักเบี้ยเลี้ยงแถมอาจจะถูกไล่ออกอีกด้วย จึงได้แต่สงบคำ ทว่าก็ไม่วายต่อรอง

“ถ้ายังงัเราพักกันสักครู่จะดีไหมนายท่าน ม้าของพวกเราคงวิ่งไม่ไหว เราเดินทางกันมาตั้งสี่ชั่วโมงแล้ว”

เขาเหลือบมองท้องฟ้า ดวงอาทิตย์กลมโตบัดนี้อยู่ตรงศีรษะ แดดแสงแรงกล้าราวกับต้องการสยบทุกชีวิต พร้อมกับอุณหภูมิที่สูงขึ้นทุกขณะ ม้าทั้งสี่ตัวซึ่งใช้ลากรถเริ่มมีใ้เท้าช้าลงราวกับจะบอกว่า พวกมันก็ต้องการหยุดพักดื่มน้ำเช่นเดียวกัน

“ไม่ได้ เจ้าจะบ้าหรือไฉ่ ขึ้นพักตรงนี้ เกิดพวกโจรหน้ากาดำบุกมาปล้นจะทำยังไง”

กิตติศัพท์ของกองโจรหน้ากาดำเป็นที่โจษจันไปทั่วเพราะความโหดร้าย เมื่อหลายร้อยปีก่อน กองโจรหน้ากาดำถือกำเนิดขึ้น เริ่มจากชายสามคนซึ่งเป็นเพื่อนรักกัน เพราะความขัดแย้งกับทางราชการจึงหนีออกมาตั้งค่ายเป็นอิสระ พวกมันชุ่มใจมดีผู้คนในลักษณะกองโจร เพราะความเชี่ยวชาญภูมิประเทศซึ่งเป็นภูเขาสูงชันทำให้กระทำการได้สำเร็จทุกครั้ง จนมาถึงผู้นำรุ่นใหม่ซึ่งเฉลียวฉลาดและมีฝีมือการต่อสู้เป็นเยี่ยม กองโจรหน้ากาดำจึงเหมือนเลือดติดปีก ยิ่งนานวันก็ยิ่งออกปล้นสะดมถี่ขึ้น

กองโจรหน้ากาดำนอกจากปล้น ฆ่าชิงทรัพย์ ยังข่มขืนอิสตรีอีกด้วย แม้ทางการจะระดมทหารออกปราบปราม แต่กลับไม่สามารถ

หาที่ตั้งค่ายของพวกมันพบ ว่ากันว่าที่ตั้งของค่ายโจรอยู่ในเขาวงกตจึงยังเป็นความลับ

เมื่อรู้ว่าไม่มีใครสามารถปราบปรามได้ เหล่าโจรก็ยิ่งฮึกเหิม เที้ยอของพวกมันมักเป็นพวกเศรษฐี ชุนนาง ไม่เว้นแม้แต่ชาวบ้านซึ่งมีฐานะยากจนก็ถูกจับเป็นเชลย ส่วนสตรีก็ถูกนำไปขายทอดตลาด ถนนเส้นนี้จึงถือว่าอันตรายที่สุด ดังนั้นทุกครั้งที่ยกคาราวานเดินทางผ่านจึงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ

ทาสรับใช้หน้าซีดเผือด ตาเหลียวมองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง ความโหดเหี้ยมของเหล่าโจรซึ่งเคยได้ยินมาทำให้ขนลุกชู

“โอ้! อย่าพูดอย่างนี้สินายท่าน ช้ายิ่งกลัวๆ อยู่”

“กลัวก็ต้องเร่งเดินทาง จะมัวพริ้วไปเรื่อยๆ ไรอยู่ทำไม หรือเจ้าอยากเจอพวกมัน”

“ไม่ดีกว่า ชักลัว ได้ยินว่าใครเจอมันไม่เคยมีชีวิตรอดสักราย แต่มองในแง่ดี โจรหน้ากาดำคงไม่กล้าบุกมากกลางวันแสกๆ แบบนี้หรอก แดดร้อนก็ร้อน ช้าว่า...”

“ไม่มีแต่ ช้าบอกให้เดินทางต่ออย่างไรละ ก่อนตะวันตกดินวันนี้เราต้องไปให้ถึงโอเอซิสไนโลฟาร์ ได้ยินไหม แล้วก็พัดให้แรงกว่านี้อีก”

“แต่ช้าพัดได้แรงแค่นี้”

“เจ้าต้องพัด! ถ้าเจ้ากล้าขัดคำสั่งอีกละก็ ข้าจะตัดเขี้ยวอีกไม่ไห้เหลือหลอ”

ทาสรับใช้เข้มนปากหนึ่ง ตาหรือลวงเหลือบมองไปยังทาสอีกคนซึ่งบัดนี้ทำหน้าที่เป็นคนคุมม้าและเห็นความอึดโรยบนใบหน้านั้นเช่นกัน ทั้งหมดจำต้องเงยบและเร่งเดินทางต่อ ทันทีที่ขบวนเลี้ยวเข้าสู่จุดมรณะซึ่งเป็นถนนทราย รอบกายก็มีแต่ความเงยบ สองข้างทางเป็นภูเขาสูง ระยะเวลาจากตรงนี้ไปจนถึงทางออกยาวถึงห้ากิโลเมตร และเป็นจุดที่พวกโจรมักชุมนุมโจมตี

พระอาทิตย์ยังคงส่องแสงจ้า เมื่อทาสชายเงยหน้าขึ้นจึงต้องหยีตา ในจังหวะที่หรีตาลงนั่นเอง หางตาก็เห็นชายชุดดำสวมหน้ากากยืนอยู่บน ภูเขาสูงด้านหนึ่ง เขาสะอึกยกมือป้องแดดแล้วเพ่งมองซ้ำ

“นะ...นายท่าน ข้างบนนั้นใครหรือ”

“ไหน”

เศรษฐีร่างอ้วนยังพูดไม่จบด้วยซ้ำตอนที่เสียงโห่ดังขึ้นจากทุกทิศ ทุกทาง เมื่อจ้องมองก็พบว่าบนภูเขาซึ่งเคยว่างเปล่าบัดนี้มีชายชุดดำร่วม ลิบคนพร้อมอาวุธครบมือ ชายซึ่งยืนอยู่บนสุดสวมหน้ากากปิดบังใบหน้าไว้ ครึ่งหนึ่ง ในมือมีดาบเล่มยาวซึ่งส่องประกายวาววับ เมื่อเขาโบกมือให้ สัญญาณ เหล่ากองกำลังติดอาวุธก็กรูลงจากภูเขาด้านบนพุ่งตรงมายัง ขบวนรถม้า

“แย่แล้ว พวกเราถูกโจมตี ระวัง!” ทาสรับใช้ตะโกน

เหล่าโจรมีจำนวนมาก บ้างก็ออกมาจากที่ซ่อนและตรงเข้าล้อม รถม้าของเศรษฐีเอาไว้ บรรดาทาสที่มีอาวุธต่างกรูเข้าไปต่อกรกับพวกโจร ชุดดำ แต่ด้วยฝีมือที่ด้อยกว่าทำให้เกือบทั้งหมดต่างถูกปลิดชีวิต ร่างที่ หมดลมหายใจนอนเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นอย่างน่าเวทนา เลือดเปื้อน ทรายจนกลายเป็นสีแดงไปหมด

ไม่นานทาสเพียงหยิบมือก็ต้องพ่ายแก่โจรซึ่งมีอาวุธครบมือ หลายคนถูกจับกดลงกับพื้นและใช้มีดจ่อเอาไว้เพื่อให้ยอมจำนน เหลือ เพียงอาหมัดกับเศรษฐีอ้วน

“นะ...นายท่าน ทำยังไงดี” อาหมัดล่อล้าละลัก

“เจ้าไปถ่วงเวลาพวกมันเอาไว้ ข้าจะหนีไปก่อน”

เขารีบตะเกียกตะกายลงจากรถม้าของตน ตรงไปยังม้าซึ่งไร้ สัมภาระทางด้านหลัง หวังว่าจะขี่ม้าหนีเข้าดีหลบหนีพวกโจร แต่ด้วย น้ำหนักเกือบร้อยกิโลทำให้ไม่สามารถปีนขึ้นหลังม้าได้ตั้งใจ ร่างอ้วนตกลง มาหลายต่อหลายครั้ง ขณะที่เหนื่อยอานม้าได้สำเร็จนั่นเองก็รู้สึกถึง

คมดาบจ่อตรงข้างเอว

“จะรีบไปไหนหรือท่านเศรษฐี ทำไมไม่อยู่คุยกันก่อน”

เสียงเหยียดเกรี้ยวตึงขึ้นท่ามกลางความสับสน เมื่อเศรษฐีหันมาก็พบกับแวตาทิ้งกร้าวของเจ้าของใบหน้ารูปเหลี่ยมที่บัดนี้สวมหน้ากากสีดำสนิทปกปิดส่วนบนเอาไว้จนหมด ดูจากท่าทางแล้วมันคงเป็นหัวหน้ากองโจร

“คะ...คือว่า ข้า...”

“เจ้ามันเห็นแก่ตัวจริงๆ เห็นลูกน้องตัวเองโดนจับอย่างนี้ยังกล้าหนีเอาตัวรอด ไ้คนชี้ขีลาค”

มือหนากระซากร่างนั้นอย่างแรงจนเศรษฐีพุ่งพลุ่งเสียหลักล้มคว่ำ เพราะความกลัวเศรษฐีจึงขดตัวไม่ต่างอะไรกับลูกบอลยักษ์ แต่กลับถูกหัวหน้าโจรไล่เตะซ้ำจกถึงหลุนๆ คลุกฝุ่นดินบนพื้น เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นดาบเล่มยาวกำลังจ่อรออยู่ เศรษฐีอ้วนละลายล้าลั๊ก

“อย่าทำอะไรซ้ำเลย อยากรไ้ทำอะไรก็เอาไปเลย ซ้ำยอมทุกอย่าง”

เศรษฐีร้องขอชีวิตต่อชายสวมหน้ากากสองคนตรงหน้า ทั้งคู่มีรูปร่างใกล้เคียงกัน รูปร่างก็คล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก

“เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาพูด ไ้คนตาขาว”

มือหนาสะบัดตบเศรษฐีจนล้มคว่ำ ทรายเลอะจมูกและใบหน้า ดูน่าสมเพชยิ่งนัก ร่างอ้วนก้มลงกราบกรานดูแล้วไม่ต่างอะไรกับผ้าขี้ริ้วสกปรก

“ข้าไม่ได้ตั้งใจ ซ้ำกลัวแล้ว พวกท่านคงเป็นโจรหน้ากากด่าผู้เลื่องชื่อ เห็นแก่ที่ข้าเป็นคนดี เป็นเศรษฐีที่ชอบช่วยเหลือคนจน ไม่เคยรังแกใครปล่อยข้าไปเถอะ”

“เฮอะ เจ้านะหรือช่วยเหลือคนจน เจ้ามันคนสกปรก แต่ก็เอาเถอะ ข้าจะช่วยสงเคราะห์ให้เจ้าตายสบายๆ”

ดาบเล่มยาวตัวดำจ่อคอหอย เศรษฐียกมือไหว้ปลกๆ หน้าซีดเผือด

เหงื่อแตกพลั่ก ท่าทางลนลาน

“อย่า นายท่าน อย่าฆ่าข้า ที่บ้านข้ายังมีสมบัติอีก ถ้าหากท่านยอมไว้ชีวิต ข้าสัญญาว่าจะนำทรัพย์สินสมบัติมากกว่านี้มาให้”

ดาบที่กำลังจะจ้วงแทงเข้ามาชะงัก ชายสวมหน้ากากดำทรวดตัวลง มือหนากระชากผมเศรษฐี้อ้วนจนไปหน้าเหงนง

“เรื่องอะไร ข้าจะต้องไปเอาที่บ้านเจ้าให้โง่ละ นึกหรือว่าข้าไม่รู้ ถ้าเข้าไปเจ้าก็จะให้คนของทางการมาจับพวกข้า”

“ไม่...นายท่าน ข้าไม่มีทางทำเช่นนั้น สมบัติพวกนี้ข้าตั้งใจจะนำไปถวายแด่กษัตริย์ไฟซาลอยู่แล้ว ถ้าพวกท่านต้องการก็เอาไปได้เลย ส่วนรถม้านั้นมีนางระบำสาวสวยอีกห้าคน ถ้านายท่านพอใจ ข้ายกให้ทั้งหมดเลย ขอเพียงไว้ชีวิตข้า”

หัวหน้าโจรหรีตาลงจ้องมองเศรษฐี้อีกครั้ง ก่อนเงยหน้าหัวเราะเสียงดังลั่น ระหว่างนั้นเอง ชายอีกคนซึ่งมีลักษณะเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนก็ตรงเข้ามา

“เลิกเล่นได้แล้ว จัดการฆ่ามันซะ พวกเราเสียเวลามากแล้ว” เขาออกคำสั่ง

“เจ้าไม่คิดว่าไอ้ตัวนี้ดูน่าขำขื่นหรือ ดูท่าทางมันร้องขอชีวิตลีซ่าน่าสมเพชจริงๆ”

“แต่เจ้ากำลังทำให้พวกเราเสียเวลา เราต้องรีบกลับถึงค่ายก่อนค่ำ จำไม่ได้หรือ มึงงานสำคัญรออยู่”

ชายชุดดำคนแรกพยักหน้า เขาหันปลายดาบมายังเศรษฐี้อ้วนอีกครั้ง และเสะยะยิ้มเหี้ยมเกรียม

“ขบใจเจ้ามากที่บอกความลับให้ข้า ไม่ต้องห่วง ทั้งสมบัติของเจ้าและนางระบำพวกนี้ข้าจะดูแลเป็นอย่างดี ส่วนสมบัติของเจ้าที่บ้าน ข้าจะหาทางไปเอามาให้หมดโดยไม่ต้องพึ่งเจ้า”

เมื่อจอมโจรสวมหน้ากากพุดจบกี้แทงดาบทะลุอกเศรษฐี้อ้วนมิดด้าม

เศรษฐีตาเหลือกค้ำ เมื่อลมหายใจเฮือกสุดท้ายหมดไปจึงล้มหงายหลังนอนแน่นิ่งในจังหวะเดียวกันกับที่หัวหน้าโจรสลัดสัญญาจะให้โจรคนอื่น

ลูกน้องโจรปลิดชีวิตทาสของเศรษฐีจนหมด ปริบตาเดียวถนนก็เต็มไปด้วยร่างไร้ลมหายใจของเหยื่อทั้งหมด หัวหน้าโจรร้องลั่น

“เก็บสมบัติของพวกมันมาให้หมด แล้วรีบออกเดินทาง เราต้องถึงค่ายก่อนพลบค่ำ”

หัวหน้าโจรเหนียวตัวขึ้นหลังม้าซึ่งผูกไว้ด้านหลังโซดหิน และเร่งรีบควมม้าออกไป ภาพสุดท้ายที่ทุกคนเห็นคือ ชายชุดดำสองคนซึ่งอยู่บนหลังม้าคนละตัว ทั้งคู่มีรูปร่างใกล้เคียงกัน อีกทั้งรูปร่างช่วงล่างซึ่งปราศจากหน้ากางก็ช่างเหมือนราวกับพิมพ์เดียวกัน แม้แต่สมาชิกกองโจรซึ่งทำงานด้วยกันมานานก็ยังแยกไม่ออกว่า ใครคือหัวหน้าสูงสุดของกองโจรหน้ากากดำกันแน่

เสียงฝีเท้าซึ่งดังใกล้เข้ามาทำให้หญิงสาวซึ่งกำลังนั่งอยู่ด้านในกระโຈມรีบผุดลุกขึ้น ทันทีที่เปิดม่านกระโຈມออกก็ปรี่เข้าไปหาคนที่ตนคิดถึงทันที

“ท่านพ่อกลับมาแล้ว ข้าเป็นห่วงแทบแย่”

หญิงสาวโผล่เข้ากอดผู้เป็นพ่อเต็มแรง อัสมาใช้มือลูบศีรษะหญิงสาวตรงหน้า สายตาทอดมองไปหน้ารูปไข่ของบุตรสาวด้วยความรัก

“จะเป็นห่วงข้าทำไมนิฮาร์ เจ้าก็รู้ว่านี่ว่าพ่อต้องปลอดภัยกลับมา”

“ข้ารู้ แต่คราวนี้ท่านพ่อหายไปนาน ข้าจึงอดกังวลไม่ได้ว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น” หญิงสาวเอ่ยด้วยความเป็นห่วง นับตั้งแต่สูญเสียมารดาไปเพราะโรคระบาด ก็เหลือกันเพียงสองคนพ่อลูก ทุกครั้งที่บิดาออกไปทำงานนางก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“พ่อรู้จักระวังตัว เจ้าวางใจได้”

“คราวนี้ท่านหัวหน้าพาท่านพ่อไปทำงานที่ไหนนั่นหรือ ทำไมถึงได้

กลับมาปานนี้”

อัสมาพาลูกสาวมานั่งลงในกระโຈม ส่วนตัวเองตรงไปที่ม่านของกระโຈมเพื่อดูลาดเลา เมื่อเห็นว่าปลอดคนจึงย้อนกลับมานั่งสนทนากับลูกสาว

“พวกเราออกไปปล้นเศรษฐีอาชีร์ที่จุตมรณะ”

“เศรษฐีหน้าเลือดคนนั้นนะหรือ แล้วผลเป็นยังไงบ้าง”

เหตุที่ชื่อเสียงของเศรษฐีร่วงอ้วนโด่งดังไปทั่วนั้นก็เพราะเขาเป็นคนที่ทำการค้าชุดริตชาวบ้าน แถมยังเก็บค่าเช่าที่ดินอย่างไม่เป็นธรรมอีกด้วย ว่ากันว่าเศรษฐีอยากได้ตำแหน่งขุนนางจึงนำสมบัติจำนวนหนึ่งไปถวายกษัตริย์ไพศาล

“ก็ไม่เป็นยังไง เพียงแต่ที่ไม่มีใครรอดชีวิต”

นี่สาร์ทพนลมหายใจยาวเหยียด รู้ดีว่าบิดาไม่สบายใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นมาตลอด แม้ต้นตระกูลของนี่สาร์ทจะเป็นโจร แต่พวกนางก็ไม่ใช่นักโหดเหี้ยมอำมหิต ในอดีตปูของนางเป็นรองหัวหน้าโจรหน้ากากดำ จนมาถึงรุ่นของอัสมาก็ดำรงตำแหน่งเดียวกัน ในอดีตกองโจรหน้ากากดำเพียงแค่ปล้นทรัพย์สินมีค่าเท่านั้น แต่หลังจากเปลี่ยนหัวหน้าเหตุการณ์ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

กองโจรหน้ากากดำถือกำเนิดจากชายสามคนซึ่งเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งหมดรักอิสระและไม่ต้องการขึ้นตรงกับทางราชการ จึงหนีมาตั้งรกรากอยู่ ณ ค่ายแห่งนี้ จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ที่กองโจรหน้ากากดำออกปล้นและนำทรัพย์สินกับของวิเศษหลายอย่างไปเก็บไว้ใ้ในหุบเขามรณะ ทำให้ทางการออกตามล่า แต่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็กลับหาที่ตั้งของค่ายไม่พบ

ส่วนที่ตั้งของค่ายโจรนั้นก็อยู่ในภูมิประเทศที่สลบซับซ้อนเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อปกป้องสมาชิกทุกคนในค่ายให้อยู่กันอย่างสงบสุข จนกระทั่งเมื่อสิบห้าปีก่อน มีชายฝาแฝดสองคนเดินทางเข้ามาในหมู่บ้าน

เขาต่อสู้กับหัวหน้าโจรจนได้รับชัยชนะ และตั้งตนเป็นหัวหน้าคนใหม่ สร้างความไม่พอใจให้แก่สมาชิกอาวุโสในหมู่บ้านหลายคนแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เนื่องจากโจรฝาแฝดมีฝีมือเป็นเยี่ยมแถมยังมีอยู่ด้วยกันถึงสองคน ทั้งสองสวมหน้ากากปิดบังหน้าตาไว้เสมอ ทำให้ไม่มีใครแยกออกว่าแท้จริงนั้นใครเป็นใครกันแน่ อีกทั้งยังชอบสลับตัวกันเป็นประจำ ทุกคนรู้เพียงแต่ว่าคนหนึ่งชื่อซาอิด ส่วนอีกคนชื่อมุฮัมหมัด

อัสมาก็เป็นหนึ่งในคนที่ไม่พอใจพฤติกรรมของหัวหน้า ทั้งนี้เพราะกอเซ็ม อดีตหัวหน้ากองโจรเป็นเพื่อนรักที่กินนอนและฝึกอาวุธด้วยกันมา แต่เพราะสู้สองฝาแฝดไม่ได้ อัสมาก็ต้องทนกล้ำกลืนฝืนความปวดร้าวยอมเป็นทาสรับใช้ให้

“อย่าคิดมากเลยท่านพ่อ ก็แค่ทำตามคำสั่งของหัวหน้าเท่านั้น”

“แต่หัวหน้าก็ไม่น่าฆ่าคนมากมายอย่างนี้ เดือนนี้พวกเราฆ่าคนไปเกือบร้อยคนแล้วนะนี่ซาห์ พ่อไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องทำเช่นนี้เลย หลายคนเป็นแค่ผู้หญิงและคนชราที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พ่อไม่เข้าใจเลยว่หากพวกเราได้สมบัติแล้ว ทำไมยังต้องปลิดชีวิตพวกเขาอีก เมื่อก่อนตอนที่หัวหน้ากอเซ็มยังอยู่ ไม่เคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น”

ทุกครั้งที่กลับมาถึงค่าย อัสมาก็ต้องสวดมนต์ต่อพระอัลเลาะห์ การฆ่าคนตายนั้นเป็นบาป อีกทั้งการจูดคร่าลูกเมียของคนอื่นก็เป็นบาปที่อภัยไม่ได้เช่นกัน ตอนนั้นเขาแทบไม่รู้สึกรู้สีกตัวด้วยซ้ำว่าตนเองยังคงเป็นมุสลิมะห์ที่ได้อยู่ บาปที่เบียดเบียนทำให้อัสมาทบไม่ยอมมองเห็นตนเอง เพราะความละอาย

“แต่ตอนนี้ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปแล้วนะท่านพ่อ อำนาจเปลี่ยน สถานการณ์ก็เปลี่ยน ท่านพ่อคงต้องทำใจ”

มือเล็กๆ เอื้อมมาแตะที่อ่อนแขนบิดา เขาหันมากุมมือบุตรสาวเอาไว้ สองพ่อลูกต้องฝืนใจอาศัยอยู่ในกองโจร แต่ระหว่างนั้นก็หาทางรวบรวมกำลังคนเพื่อยึดอำนาจจากสองฝาแฝด

“เมื่อไหร่เราถึงจะหาจุดอ่อนของฝาแฝดนั้นได้ พ่อแทบจะทนไม่ไหวแล้ว”

“ท่านพ่อไม่รู้สิที่ว่าทั้งสองคนนั้นมีจุดแตกต่างอะไรบ้างหรือ”

ซาอิดกับมุฮัมหมัดนอกจากหน้าตาจะเหมือนกันราวกับแกะแล้ว พวกเขายังสวมหน้ากาก ทำให้มองเห็นเฉพาะครึ่งล่างของใบหน้า นอกจากนี้ ทั้งคู่ยังมีเสียงเหมือนกัน รูปร่างใกล้เคียงกันอีกด้วย แม้จะมีอุปนิสัยบางอย่างแตกต่างกัน แต่พอรู้ว่ามีคนจ้องจับผิดทั้งสองก็จะรีบกลบเกลื่อนทันที อัสม่าใช้เวลาหลายเดือน เพียรสังเกตว่าคนที่ชื่อมุฮัมหมัดชอบอิสตรี ส่วนซาอิดนั้นชอบสมบัติเงินทอง นอกจากนี้ อัสม่ายังเคยได้ยินอีกว่าฝาแฝดคนหนึ่งเคยบาดเจ็บตรงหัวเข่า แต่ไม่ว่าจะพยายามสักเท่าไร ทั้งคู่ก็ไม่เคยเปิดเผยตัวตน

“พ่อแทบไม่รู้เลย ตอนแรกพ่อคิดว่าสองคนนั้นจะเสียงไม่เหมือนกัน แต่หลังจากฟังอยู่นานก็ยิ่งแยกไม่ออก พ่อเคยได้ยินกอเซ็มพูดให้ฟังว่า คนชื่อมุฮัมหมัดมีแผลตรงหัวเข่า แต่ทั้งคู่ระวังตัวมาก ไม่ว่ายังไงก็ไม่ยอมมอบน้ำใจคนในค่ายเห็นเลย พ่อจึงจนปัญญา”

“ให้ข้าลองสืบบ้างดีไหมท่านพ่อ บางทีถ้าหากว่าเป็นหญิงอาจล้วงความลับได้ง่ายกว่า”

“ไม่ได้นะนิฮาย์ เจ้าจะทำเช่นนั้นไม่ได้” ผู้เป็นพ่อโพล่งขึ้นเสียงลงด้วยความตกใจ “เจ้าเป็นหญิง ไม่ควรเอาตัวเข้าไปเสี่ยง ที่สำคัญอย่าให้พวกมันรู้เด็ดขาดว่าหน้าตาที่แท้จริงของเจ้าเป็นเช่นไร ไม่เช่นนั้นแล้วเจ้าอาจไม่ปลอดภัย”

ร่างเล็กบางบัตินี้อยู่ในชุดเสื้อผ้าเหมือนผู้ชาย แถมผมเผ้าก็ถูกตัดจนสั้นกุด ดูเฟิ่นๆ เหมือนเด็กหนุ่มตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น มีเพียงมือเท่านั้นที่ดูบอบบาง นอกนั้นแล้วก็ไม่มีส่วนไหนเหมือนหญิงสาวเลย หน้าอกก็ถูกผ้าแถบรัดจนแบน อีกทั้งบนใบหน้าก็ทาสมุนไพรวัวเป็นวงกว้าง ส่งผลให้มีผิวนแดงกระจายอยู่เต็มหน้า ดูคล้ายกับเป็นโรคติดต่

ทุกคนในเผ่ารู้กันว่าบุตรสาวของอัสมาเคยป่วยหนักในตอนที่เด็ก จึงส่งผล
ให้รูปร่างแคระแกร็นและหน้าตาอัปลักษณ์

“ข้ารู้ท่านพ่อ ข้าสัญญาว่าจะระวังตัว”

“เอาเถอะ นี่ก็ดีก็มากแล้ว เรายึดพิงพ้องกันเถอะ พรุ่งนี้พ่อต้องเข้า
ประชุม เห็นหัวหน้าบอกว่าจะมีงานสำคัญให้เราไปทำ”

“งานอะไรหรือ”

“พ่อไม่รู้ แต่น่าจะเกี่ยวกับเชลยสาวที่จับมาวันนี้ บางทีหัวหน้าอาจ
ต้องการให้เราพาไปขายในตลาด”

“น่าสงสาร ผู้หญิงพวกนั้นหากต้องถูกขายเป็นทาส คงทรมาน
ยิ่งกว่าตกรอก”

อัสมาเอื้อมมือมาลูบแก้มบุตรสาว ก่อนเอ่ยเสียงเคียด

“เจ้าต้องจำเอาไว้ในะนี้ฮาร์ ถ้าหากมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น เจ้าต้องหนี
เอาตัวรอดออกไปจากค่ายโดยเร็วที่สุด พ่อยอมตายดีกว่าให้เจ้าตกรอก
ทั้งเป็น”

“ข้ารู้ ท่านพ่อ แต่ข้าสัญญาว่าจะไม่มีใครรู้ความลับของข้าอย่าง
เด็ดขาด และท่านพ่อก็จะเป็นอะไรด้วย เราสองคนต้องสู้ด้วยกัน”

สองพ่อลูกกอดกันน้ำตาซึม แม้ว่าสถานการณ์ตอนนี้จะเต็มไปด้วย
อันตราย แต่ทั้งคู่ก็แน่ใจว่าพระอัลเลาะห์ได้วางแผนการไว้เรียบร้อยแล้ว

ภายในกระโจมซึ่งเป็นที่พักของหัวหน้าเผ่าเผดคลาล่าไปด้วย
คนสำคัญของเผ่าที่มารวมตัวกันเพื่อฟังสิ่งที่หัวหน้าจะแถลง

ภารกิจที่พวกเขาได้รับมอบหมายคือ นำเชลยหญิงทั้งหมดรวมถึง
นางระบำที่เพิ่งจับได้ไปขายในตลาดมืดซึ่งต้องใช้เวลาเดินทางครึ่งวัน
สมาชิกทุกคนต่างเงิบกริบ คงมีเพียงอัสมาที่คัดค้าน นับตั้งแต่นางระบำ
ทั้งหลายถูกจับมา พวกนางก็ถูกรุมโทรมจนมีสภาพแทบดูไม่ได้ โดยเฉพาะ
นางหนึ่งที่ถูกจับเข้าไปในกระโจมของหัวหน้าเผ่าเผด บัดนี้มีสภาพปางตาย

แต่เมื่อถึงรุ่งเช้ากลับมีคำสั่งให้พาผู้หญิงทั้งหมดไปขายทอดตลาด

“เจ้าพูดแบบนี้หมายความว่ายังไงหรืออัสมา หรือว่าความภักดีของเจ้าหายไปหมดเสียแล้ว” ชายชุดดำสวมหน้ากากตะคอกพร้อมผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้

“เปล่า ท่านหัวหน้า ข้าไม่ได้คิดเช่นนั้น ข้าเพียงแต่ไม่อยากจะให้เราจะต้องเสี่ยงเพิ่มขึ้นอีก” อัสมาตอบ

“กะอีแค่เอาผู้หญิงไปขาย ทำไมเจ้าถึงบอกว่าเราต้องเสี่ยง” ชายชุดดำซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ กั้นซัก

“ก็เราเพิ่งจะปล้นทรัพย์จากเศรษฐีเมืองอะซีร์เมื่อวานนี่เอง คนของทางการคงกำลังตามล่าตัวพวกเราอย่างหนัก หรือไม่ก็อาจจะออกมาจับพวกเราแล้วก็เป็นได้ หากส่งคนออกเดินทางไปตอนนี้ เท่ากับเอาตัวเองเข้าไปติดกับ ลู้อีให้เวลาผ่านไปสักระยะ ให้ทางการร่วมมือจะปลอดภัยกับทุกคนมากกว่า ดังนั้นข้าจึงอยากให้ท่านหัวหน้าพิจารณาดูใหม่”

“แต่ข้าตัดสินใจไปแล้ว การนำนางระบำที่ถูกส่งไปถวายตัวไปขาย นอกจากจะเป็นการหยามพระเกียรติกษัตริย์ไฟซาลแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า กองโจรหน้ากากดำของเราแท้จริง คนของทางการต้องหัวปั่นเพราะพวกเรา”

“แต่พวกเราจะถูกตามล่ามากขึ้น พักนี้ทางการเพิ่งเล็งพวกเราอย่างหนัก ทำให้ลูกเมียของพวกเราต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ แค่ออกไปหาเสบียงยังยากเลย”

“ก็ช่างอะไร ค่าของพวกเราตั้งอยู่ในเขาวงกต หลายร้อยปีไม่เคยมีทหารหน้าไหนหาพบ เจ้าจะไปกับอะไร นอกเสียจากว่า เจ้าจะเปลี่ยนใจไปบอกแผนก็ให้พวกมันเท่านั้น”

“ไม่มีทาง ท่านหัวหน้า ข้าไม่ทำเช่นนั้นแน่ บรรพบุรุษข้าเป็นลูกหลานของโจรหน้ากากดำ นับตั้งแต่ปฏิญาณตัวเข้ามาในกลุ่ม ข้าก็สาบานว่าจะรับใช้ท่านหัวหน้าด้วยความซื่อสัตย์ ได้โปรดอย่าแปลกเจตนาของ

ข้าผิต”

“งั้นเจ้าพูดแทรกขึ้นทำไม หรือว่าอยากปลุกระดมทุกคนให้ขัดคำสั่งข้า” ชายชุดดำอีกคนพูดขึ้นบ้าง

“ข้าไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น ขอท่านหัวหน้าโปรดอภัยด้วย ข้าแค่เตือนในสิ่งที่คิดว่าเป็นประโยชน์ต่อค่ายของเรา พักนี้การออกไปหาเสบียงของพวกเราที่ยากขึ้น ต้องคอยหลบหลีกคนของทางการ ข้าเกรงว่าถ้าพวกมันรู้เข้าจะตัดทางเข้าออก ส่งผลให้เราอยู่อย่างลำบากมากขึ้น ท่านหัวหน้าเข้าใจด้วย”

“ก็แล้วไป ในเมื่อเจ้าหวังดีข้าก็จะรับฟัง แต่ข้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลงคำสั่งโดยเด็ดขาด ในเมื่อเจ้าชี้ชัดลาดตาขาว คราวนี้ข้าจะให้เอาลิโป้แทน ส่วนเจ้าก็คอยดูแลพวกแม่บ้านทำอาหารไปก็แล้วกัน”

อัสมารู้สึกเหมือนถูกตบหน้าอย่างแรง การบอกให้เขาดูแลแม่บ้านก็เหมือนกับเป็นการหยามเกียรติว่าเขาไม่ใช่นักรบ แต่มีฐานะไม่ต่างจากอิสตรีในค่าย มือหนักำแน่น เข้มปากข่มอารมณ์

“ก็ได้ ท่านหัวหน้า แล้วแต่ท่านจะสั่งการ ข้าพร้อมรับทุกอย่าง”

“จำเอาไว้นะสมาชิกทุกคน กองโจรหน้ากากดำของเราที่ต้องมานาน สมาชิกทุกคนต้องมีความจงรักภักดีอย่างที่สุด หากใครคิดผิดคำสั่งาบานรับรองว่าข้าจะใช้ดาบปลิดชีวิตมันเสีย”

พูดจบหนึ่งในฝาแฝดก็ชักดาบออกมา เขาปาดาบเล่มนั้นอย่างแรงจนปัดกลบพื้นตรงหน้าอัสม่าพอดิบพอดิ โลหะที่สั้นไหวสะท่อนกับแสงในกระโจม เมื่ออัสม่าเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าหัวหน้าฝาแฝดทั้งคู่กำลังจ้องมองเขาด้วยแววตาแข็งกร้าว ประหนึ่งคำขู่เมื่อครู่จึงใจหายถึงเขาคคนเดียวเท่านั้น

๑

ร่างในชุดคลุมสีเทาเข้มหมอบตัวนิ่งเมื่อเห็นขบวนรถม้า ดวงตาคมกริบจ้องไปยังกองคาราวานซึ่งกำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ หนึ่งในพวกมันโบกมือเป็นสัญญาณให้หยุด หลังจากเดินทางรอนแรมมาหลายชั่วโมงทั้งหมดก็เหนื่อยล้าและต้องการหยุดพัก อาร์บัสกระชับอาวุธในมือหนึ่งสมาธิไม่ได้เลื่อนไปจากเป้าหมายตรงหน้าเลยแม้แต่น้อย

เขาสีบทราบมาว่าสมุนกองโจรหน้ากาดำจะนำหญิงสาวซึ่งถูกจับเป็นเชลยเดินทางผ่านมาทางนี้ ด้วยนิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่นจึงไม่อาจปล่อยให้เลยผ่านไป แต่ไหนแต่ไรอินทรีทะเลทรายเป็นผู้มีน้ำใจ แม้จะเป็นเด็กกำพร้าและเติบโตขึ้นมาอย่างโดดเดี่ยว

บิดามารดาของเขาถูกโจรฆ่าตายไปตั้งแต่ชายหนุ่มอายุได้เพียงห้าขวบ เขากลายเป็นเด็กเร่ร่อนรับจ้างทำงานเล็กๆ น้อยๆ แลกกับอาหารวันหนึ่งฟ้าเบื้องบนก็ทำให้อาร์บัสพบกับผู้มีฝีมือท่านหนึ่งซึ่งรับเขาไว้เป็นบุตรบุญธรรม และถ่ายทอดวิชาให้ ชายหนุ่มจึงมีฝีมือดาบเป็นเลิศ แต่หลังจากนั้นไม่กี่ปี บิดาบุญธรรมก็เสียชีวิตลง

อาร์บัสได้พบกับอัสลาม ชายชราซึ่งเปรียบเหมือนพ่อคนที่สอง ทั้งคู่อาศัยอยู่ด้วยกันในหมู่บ้านอุบชะซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ไปเกือบร้อย กิโลเมตร ทันทันที่อัสลามทราบเรื่องก็คัดค้าน แต่อันทริหนุ่มกลับไม่ฟัง ทั้งที่รู้ว่าการลงมือเพียงคนเดียวเสี่ยงมากก็ตาม

หลายร้อยปีที่ผ่านมาชาวบ้านต้องตกอยู่ในความหวาดผวามีเอือกองโจรหน้ากากด่าออกปล้นสะดม พวกมันไม่ได้เป็นเพียงโจรกระจอกสมุนแต่ละคนกว่าจะได้รับการยอมรับให้เข้ากลุ่ม ต้องแสดงฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์ ดังนั้นพวกมันจึงมีฝีมือเป็นเยี่ยม เหลียวฉลาด และมีไหวพริบ แม้ทางการภายใต้การปกครองของกษัตริย์ไฟซาลแห่งเมืองอัชฮารจะส่งทหารออกตามล่า แต่กลับหาค่าของพวกมันไม่พบ แต่นั่นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเกินความสามารถของอาร์บัส

เขาใช้ความสนิทสนมส่วนตัวกับนางกลางเมืองไนตลาตโอเอซิส ไนโลฟาร์ซึ่งเป็นจุดเดินทางผ่าน ทำให้รู้ว่าค่าของพวกมันตั้งอยู่ในเขาวงกตซึ่งต้องมีแผนที่จึงจะเข้าไปได้ นอกจากนี้ยังทราบมาอีกว่าพวกมันวางแผนจะนำเชลยทั้งหมดไปขายเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติกษัตริย์ไฟซาล หลังจากวางแผนอยู่หลายวัน เขาจึงขี้อ้อมมาดักข่มพวกมันอยู่ตรงนี้ แต่ปัญหาใหญ่คือ พวกมันมีจำนวนมากกว่าที่คาดเอาไว้ เขาไม่มีทางต่อสู้กับจอมโจรได้ที่เดียวพร้อมกันถึงสิบคนเลยต้องรอเวลา

เสียงความลับสนุ่นวยดังมาจากกลุ่มโจร เมื่อพวกมันต่างพากันหุงหาอาหารสำหรับมือค้ำ แต่สำหรับคนเฝ้ารอบนั้นไม่ได้ร้อนใจเลยแม้แต่นิด เขาหยิบแผ่นแป้งในห่อผ้าขึ้นมาเคี้ยวแล้วกลืน รสชาติของมันไม่ต่างอะไรกับการกินเศษกระดาศ โขดดีที่มีอินทผลัมสดพอให้ชุ่มคอได้บ้าง น้ำในถุงกระเพาะอูฐก็อร่อยหรือเต็มที หากพันวันนี้เขายังจัดการกับพวกโจรไม่สำเร็จคงต้องอดน้ำเป็นแน่

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ได้ แสงจันทร์ราดส่องเผยให้เห็นผืนทรายสีทอง อากาศเย็นลงในตอนดึก ทำให้เหล่าโจรที่เดินทางมาอย่าง

เหน้อยล้า อีกทั้งยังรับประทานมือเย็นกันอย่างอิมแปลฟ์ลือยหลับ รวมถึง
ยามซึ่งเฝ้าอยู่ที่คอกพับไปด้วย

อาร์บัสหมอบหนึ่ง ในที่สุดโอกาสก็มาถึง เขากวาดตาสารวจเพื่อดู
ทางหนีที่ไล่ ตั้งใจว่าจะจัดการกับพวกมันทีละคน เริ่มจากคนซึ่งอยู่ริมสุด
อินทรีหนุ่มคืบเข้าไปใกล้แล้วใช้มือลือกคอยามคนแรก จัดการด้วยสันมือ
จนสลบแล้วจัดการกับคนถัดมา ขณะที่กำลังจะจัดการกับอีกคนนั่นเอง
จู่ๆ หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งนอนหลับอยู่ก็ลืมตาขึ้น

อาร์บัสเดว่านางคงเป็นเชลยที่ถูกจับมา สังเกตจากเสื้อผ้าที่ชะมุก-
ชะมอม ใบหน้ารูปไข่ซีดเผือด นัยน์ตาเบิกกว้างจ้องมองชายหนุ่มอย่าง
ตื่นตระหนก เขารีบคลานต่ำมายังหญิงสาว เอื้อมมือไปปิดปากเพื่อไม่ให้
นางส่งเสียง

“ไม่ต้องกลัว ข้ามาตี ข้ามาเพื่อช่วยพวกเจ้าออกไปจากที่นี่”

หญิงสาวพยักหน้า เมื่อมั่นใจว่านางจะไม่กรีดร้อง อาร์บัสจึงลดมือ
ที่ปิดลง เขาส่งยิ้มให้ เพราะความรีบเขาจึงไม่ทันสังเกตแววตาของนาง

“เพื่อนๆ ของเจ้าอยู่ที่ไหน”

หญิงสาวชี้ไปที่กลุ่มของเชลยสาวซึ่งถูกมัดมืออยู่ พวกนางต่าง
นอนระเกะระกะอยู่อีกด้านหนึ่ง ส่วนหัวหน้าของพวกมันพักอยู่ในกระโถม
ชั่วคราวที่เร่งทำขึ้นเพื่อพักแรม สภาพของเชลยสาวแต่ละคนช่างน่าสงสาร
นัก เสื้อผ้าขาดวิน ระหว่างทางพวกนางอาจถูกโจรชั่วข่มเหงรังแก สิ่ง
ที่ต้องทำคือจัดการกับโจรก่อนที่จะปล่อยเชลยให้เป็นอิสระ

“รอช้าอยู่ที่นี้ละ อย่าไปไหน”

มือเล็กเอื้อมมาดึงแขนเสื้อชายหนุ่มไว้ นางเอ่ยเสียงเครือ

“อย่าไป ข้ากลัว”

“ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ปล่อยให้พวกมันทำอะไรเจ้าได้หรอก เอมิด
เล่มนี้ไว้ป้องกันตัว ถ้ามีใครเข้ามาก็แทงได้เลย ข้าจะรีบไปจัดการกับ
พวกมัน”

หญิงสาวพยักหน้ารับ อาร์บัสจึงย่องไปด้านหลังยามคนสุดท้าย แต่ก่อนที่จะได้จัดการมันให้สลบเหมือดเหมือนที่ผ่านมา เขาก็รู้สึกถึงคมมีดซึ่งจ่อตรงแผ่นหลัง อินทรีหนุ่มเบิกตากว้าง หันหน้ามามองศัตรูอย่างตกตะลึง

“นี่เจ้า...”

มีดพกเล่มเมื่อครู่ บัดนี้กลายเป็นอาวุธที่ย้อนมาเอาชีวิต อาร์บัสนึกไม่ถึงว่าผู้ซึ่งกำลังใช้มีดจ่อเขาคอนี้จะเป็นหญิงสาวหน้าตาใสซื่อเมื่อครู่ เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าแววตาของนางดูเปลี่ยนไป แต่ก่อนที่ชายหนุ่มจะได้พูดอะไรต่อ เขาก็ถูกหมัดของโจรหน้ากากดำซัดเข้าที่สันกรามอย่างแรงจนล้มลงกับพื้น ก่อนจะถูกโจรอีกสองคนล็อกแขนเอาไว้

“กล้ามากที่เข้ามากระตุกหมวดเสือ เจ้าไม่รู้จักรังโจรหน้ากากดำหรือยังไง”

“โจรชั้นต่ำอย่างพวกเจ้าข้าไม่รู้จักรอก” อาร์บัสพนเสียดซึ่งกบปากใส่หน้าพวกมันเพื่อหยาม แต่กลับถูกพวกโจรกระชากผมจนหน้าหงาย

“ปากดีนัก เจ้าคงไม่เคยตายกรรมัง” พูดจบพวกมันก็ชกอาร์บัสอีกหลายหมัด ชายหนุ่มผืนขมความเจ็บและแค้นเสียงตอบ

“ถ้าพวกเจ้าแน่จริงก็สู้กับข้าตัวต่อตัวสิ ไม่ใช่เล่นมหาหุ้แบบนี้”

“ซี เรื่องอะไรพวกข้าจะต้องเสียเวลากับคนอย่างเจ้าด้วย”

พวกโจรแค้นหัวเราะ แทนที่จะปล่อย พวกมันกลับล็อกแขนอาร์บัสไว้ ส่วนอีกคนก็ชกเข้าที่โหนกของชายหนุ่มซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนชายหนุ่มสะบักสะบอมอย่างที่สุด เลือดไหลออกจากจมูก ริมฝีปากแตก และนัยน์ตาพร่าเลื่อนไปหมด ไม่ต่างอะไรกับอินทรีปีกหัก

“อยากเป็นพระเอกนักหรือไง ริจะช่วยคนแต่ไม่ดูให้ดีเสียก่อน”

โจรคนหนึ่งหันไปพยักพืดกับหญิงสาว อาร์บัสสะบัดศีรษะไล่ความมีนงและหันมองหญิงสาว เพราะเหตุใดนางถึงหันไปช่วยพวกโจรหญิงสาวแสร้งยิ้มและเฉลยให้

“เพราะว่าข้าไม่ใช่เชลยนะสิ ไฉนหน้าโง่ ข้าเป็นเมียของนายท่านผู้นี้ต่างหาก”

อาร์บัสเพิ่งรู้ว่าเสียรู้ เขากัดกรามจนเป็นลันหนูน จ้องมองจ้อมโจรกับภรรยาอย่างอาฆาต เพราะความประมาททำให้หลงกลคนชั่วจนได้ เขาเซ็ดหน้าอย่างองอาจ

“จะฆ่าก็เชิญเลย ในเมื่อข้าตกเป็นเชลยของเจ้าแล้ว ไม่ต้องพูดให้มากความหรอก”

“ทำหรือ” มือหน้าจิกผมของอาร์บัสขึ้นแล้วชักช้าตรงตั้งจุ่มและปากจนเลือดไหลออกมา “เจ้าได้ตายแน่ๆ แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้ ความตายคงสบายเกินไปสำหรับเจ้า ข้าจะให้เจ้าลิ้มรสความทรมานต่างหาก เอ้า ซ้อมมันอีก”

พวกมันสะบัดร่างที่ตอนนี้เปรียบเหมือนผ้าขี้ริ้วไร้ค่าลงบนพื้น อาร์บัสไม่มีแรงยืนเสียด้วยซ้ำ แขนของเขาถูกจับไปพลหลังและพันธนาการด้วยเชือกเส้นโต ขณะที่สมุนโจรหลายต่อหลายคนเวียนกันเข้าไประบายความโกรธด้วยการเตะ บ้างก็กระชากเขาขึ้นมาเป็นเป้าซ้อม อาร์บัสกลักรลื่นผืนทนต่อความเจ็บ สุดท้ายก็หมดสติไป

กลางคืนช่างยาวนานเหลือเกินในความคิด ชายหนุ่มจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าหมดสติไปกี่ครั้งเพราะความเจ็บปวดที่ไม่ต่างอะไรกับการถูกจิกกร่างออกเป็นชิ้นๆ ดวงอาทิตย์เพิ่งจะทอแสงแตะขอบฟ้า แต่ความทรมานของชายหนุ่มยังไม่สิ้นสุด

เขาถูกชายคนหนึ่งจุดกระชากไปตามพื้นทราย ชายคนนั้นปกคลุมขนาดใหญ่ลงบนพื้น ก่อนจะล่ามมือและเท้าทั้งสองข้างของเขาไว้กับหมุดในท่ากากบาท จ้อมโจรใจโหดทรุดตัวลงข้างๆ และจิกผมอาร์บัสขึ้น ก่อยถุยน้ำลายใส่หน้าชายหนุ่ม

“เตรียมตัวลิ้มรสชาติความตายได้แล้ว เจ้าต้องอดน้ำอยู่กลางทะเลทรายจนกว่าเลือดในตัวจะกลายเป็นผง และทันทีที่เจ้าหมดลม

ลัทธิปาจะมาฉีกทั้งร่างของเจ้า ฮ่าๆๆ”

กองโจรขี้มั่วจากไปจนฝุ่นตลบ ทั้งเอาไว้เพียงร่างสะบักสะบอม ที่เต็มไปด้วยเลือดแห้งกรังบนพื้น ลมพัดทรายเม็ดเล็ก ๆ ขึ้นสู่อากาศ เช่นเดียวกับสติสัมปชัญญะของอาร์บัสที่หลุดลอยตามไปด้วย หรือว่านี่คือ วันสุดท้ายในชีวิตของอินทรีทะเลทราย

ซาริมฝัน...

เขาจำได้ว่านิมิตแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นมานานแล้ว นับตั้งแต่ออกเดินทางจากเผ่านาเซีย ภาพของผืนทรายสีทองคุ่นตา เนินทรายที่ลดหลั่นกันเป็นทอดๆ คล้ายกับภาพวาดของจิตรกร สูดปลายสายตามีเสียงของใครบางคนร้องเรียกอยู่

แดดแรงกว่าทุกวัน ซาริมรู้สึกได้ถึงความร้อนอบอ้าว ท่ามกลางความเงียบมีเสียงลมหายใจแผ่วของใครบางคน เสียงหัวใจเต้นอย่างอ่อนล้า ราวกับว่าผู้เป็นเจ้าของต้องใช้ความพยายามอย่างยั้งยวดในการรักษาชีวิตเอาไว้ ชายหนุ่มยกมือขึ้นป้องตาเมื่อแสงส่องเข้ามาจนมองภาพไม่เห็น ในความเจิดจ้านั่นเอง เขาก็ได้เห็นบางอย่าง

ร่างที่ดูคล้ายกับมนุษย์ถูกผูกมือและเท้าทั้งสองข้างติดอยู่กับหมุดโลหะขนาดใหญ่ในลักษณะแยกขาและแขนออกจากกัน ผิวกลายเป็นสีคล้ำจัดจนลอกเพราะถูกแดดแผดเผาเป็นเวลานาน ในความเว้งว่างนั้นเอง ซาริมเหมือนได้ยินชายหนุ่มกำลังท่องคัมภีร์อัลกุรอาน

‘ใคร’

คำถามผุดขึ้นในหัว เพราะเหตุใดเขาถึงเห็นภาพเหล่านี้ ซาริมจำได้ว่าตนเองกำลังเดินทางออกตามหาค่ายของกองโจรหน้าากดำ เมื่อตัวอักษรคำว่าโอเอซิสในโลฟาร์ปรากฏขึ้นในคัมภีร์หนัง เขาก็ตื่นตื่นมาจนถึงที่นี่ พรุ่งนี้ก็จะเดินทางเข้าเขตของโอเอซิส เป็นการสิ้นสุดการเดินทางเสียที

“นั่นคือคนที่เจ้าต้องช่วย”

เสียงคุ้นเคยดังขึ้นในความมืด ซาริมเหลียวมองไปรอบๆ นำแปลกที่ช่วงนี้เขาไม่ได้ฝันเห็นมารตามานานแล้ว เหมือนมีพลังบางอย่างปิดกั้นการรับรู้ และที่แปลกไปกว่านั้นก็คือ ยิ่งเดินทางเข้าใกล้จุดหมายมากเท่าไร ร่างกายเขาก็จะอ่อนแรงลงเท่านั้น

ร่างสูงลึมตาขึ้น เหมือนภาพความฝันซ้อนทับกับเรื่องจริงเมื่อมองฟ้าเบื้องบน ท่ามกลางความมืดมืดเขากลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังนอนมองท้องฟ้าในยามเที่ยงวัน เงาของสัตว์ปีกที่กางปีกร่อนกลางฟากฟ้า ความมองอาจที่ซาริมจะไม่มีวันลืม เมื่อชายหนุ่มกะพริบตาภาพก็หายไป ในสำนักสุดท้ายเขาก็นึกได้ว่าคืออะไร

‘อินทรีทะเลทราย’

ฝันนี้หมายถึงอะไรกันแน่ นั่นคือสิ่งที่ซาริมต้องหาคำตอบ

ตลาดสดในวันนี้คึกคักเหมือนเช่นทุกวัน บรรดาพ่อค้าและแม่ค้าต่างนำสินค้ามาวางขายกันให้แน่นขนัดไปหมด ความวุ่นวายในการค้าขายไม่ได้รบกวนสมาธิของซาริม เขาตั้งใจว่าจะต้องสืบข่าวเกี่ยวกับกองโจรหน้ากากดำให้ได้โดยเร็วที่สุด

นิมิตเมื่อคืนบอกว่าเขาเหลือเวลาไม่มากนัก ยิ่งเข้าใกล้ค่ายของพวกมันเท่าไร อាកารอ่อนเพลียก็ดูเหมือนจะมากขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งยังภาพความทุกข์ทรมานของชายปริศนาทำให้ซาริมต้องรีบ

เนื่องจากชาวมุสลิมมีข้อห้ามทางศาสนาไม่ให้ดื่มสุรา เขาจึงต้องเลือกสถานที่ซึ่งมีคนพลุกพล่านและสัญจรไปมามากที่สุด นั่นก็คือร้านขายอาหารเก่าแก่ในตลาด ตอนนั้นเขายังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะสืบข่าวได้จากใคร ในยุคที่คนของทางการอยู่ห่างไกล พวกโจรออกอาละวาดปล้นฆ่าไปทั่ว ชาวบ้านต่างก็หวาดกลัวจนไม่กล้าให้เบาะแสกองโจรหน้ากากดำในยุคที่ทหารไม่สามารถให้ความปลอดภัยได้ ทุกคนจึงต้องเอาตัวรอด

ด้วยการสงบปากสงบคำ

หลังจากพี่ชายต่างสายเลือด คือซาอะห์ หรือจิ้งจอกทะเลทราย แต่งงานไปกับเอริน่า บุตรสาวหัวหน้าเผ่านาเซีย ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป จากเดิมที่คิดว่าตนไม่เคยต้องการความรัก แต่ลึกๆ แล้วราชาสีห์หนุ่ม ผู้เดียวดายกลับรู้สึกโหยหาอยู่ลึกๆ เขาเฝ้ารอใครบางคนซึ่งยังไม่รู้ว่าผู้ซำว่าเป็นใคร

ข้อความจากในคัมภีร์หนึ่งซึ่งได้รับจากมารดาทำให้ซาริมรู้ว่า ที่แท้ แล้วตนเองคือเจ้าชายไซร์ริชแห่งเมืองอัซฮาร มารดาของเขา หรืออีกนัยหนึ่งคือมเหสีซีเนีย ได้ถูกคนร้ายตามล่าทำให้ต้องหนีไปพร้อมกับสาวใช้ คือยัสมีนะห์ ท่านเสียสละชีวิตเพื่อปกป้องทายาทเพียงคนเดียว และในวินาทีสุดท้ายก็ได้ฝากพระโอรสไว้กับสาวใช้ซึ่งต่อมาเป็นมารดาบุญธรรม และเป็นผู้เลี้ยงดูซาริมจนเติบโตใหญ่

เขาเติบโตขึ้นโดยการเลี้ยงดูของซาลีมาห์ บิดาบุญธรรม นักรบผู้เก่งกล้าแห่งเผ่านาเซีย ได้รับการถ่ายทอดวิชาขี่ม้า ยิงธนู ฟันดาบ ใช้ชีวิตเหมือนชาวเบดูอินทั่วๆ ไป จนกระทั่งชายหนุ่มอายุครบยี่สิบปี ปริศนาที่เคยซุกซ่อนไว้ก็เปิดเผยออกมา

ซาริมได้รู้ประวัติของตน ขณะเดียวกันก็ได้รับของสองสิ่งจากมารดา หนึ่งในนั้นคือคัมภีร์หนึ่งซึ่งมีบทเรียนเวทมนตร์ซุกซ่อนอยู่ และอีกชิ้นหนึ่งคือกริชทองคำ ซึ่งบนด้ามจับมีรอยลึกอันเป็นตำแหน่งประดับของอัญมณีทั้งสี่สามเม็ด

ภารกิจของเขาคือตามหาอัญมณีให้ครบเพื่อปลุกพลังแห่งกริชวิเศษ ด้วยความช่วยเหลือของซาอะห์ เขาจึงตามหาพลอยสีแดงจากหุบเขามรณะได้สำเร็จ กริชด้ามเก่าแปรสภาพเป็นทองคำ ส่วนพลอยสีแดง ได้หลอมรวมกับด้ามกริชทำให้มีอภินิหาร ซึ่งต่อมาซาริมได้ใช้กริชเล่มนี้ในการอ่านข้อความในคัมภีร์ แต่เนื่องจากยังขาดพลอยอีกสองเม็ด ชายหนุ่มจึงต้องออกตามหา

ซาริมชะงัก ทำสองข้างหยุดเดิน เมื่อรู้สึกถึงมือเล็กที่เอื้อมมา กระตุกชายเสื้อ

“เจ้าอยากได้อะไรงั้นหรือ”

เด็กน้อยอายุไม่เกินห้าขวบจ้องเขาตาแป๋ว และยิ้มหวานจนเห็น ฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ ซาริมจึงตัดสินใจควักเศษเงินในอกเสื้อส่งให้ แต่เด็กชายยังไม่ยอมไป ยังคงกระตุกชายเสื้ออีกๆ เมื่อซาริมเหลียวไป มองก็เห็นว่าข้างกายยังมีเด็กหญิงและเด็กชายอีกสองคนยืนอยู่ พวกเขา คงเป็นพี่น้องกัน

“ไม่พอจั้นหรือ เจ้านี้โลกมากจริงๆ เอาเงินไป รีบไปซื้อของกินให้ น้องๆ ของเจ้าเสียเถอะนะ”

เด็กชายพยักหน้าหงึกๆ พริบตาเดียวเด็กสามคนก็เดินไปจนลับ สายตา ซาริมก้าวเท้าเดินต่อไป เขามองเห็นป้ายไม้ด้านหน้าบอกว่าเป็น ร้านอาหาร ภายในมีลูกค้าหลากหลายวัยนั่งอยู่ เขาก้าวเข้าไปและเลือก ที่นั่งด้านในสุด ชายวัยกลางคนเดินเข้ามาหา ซาริมสั่งอาหารอันประกอบด้วย แป้งและแกงเนื้อพะพะ เขาใช้ชีวิตอยู่กลางทะเลทรายมาหลายคืนแล้ว แทบจะเมื่ออาหารแห้งๆ อยากได้อะไรที่ร้อนๆ บ้าง รออยู่ไม่นานอาหาร หอมกรุ่นก็ถูกนำมาวางตรงหน้าพร้อมกับไหมดมพะสีขาวน่ารับประทาน

“ข้ามีเรื่องรบกวนถามหน่อย แถวนี่พ้อมีที่พักร้างไหม”

“มีสิพ้อมหุ่ม สนใจพักรที่นี้ไหมละ ห้องพักรอยู่ด้านบน สะอาด สะอาด ราคาไม่แพง เขาก็ลงมากินอาหารในร้านนี้ได้ เจ้าคงเป็นคนต่างถิ่นสินะ เพิ่งมาถึงใช่ไหม”

เจ้าของร้านชี้มือไปที่ชั้นสองของร้านซึ่งมีห้องพักรเรียงรายกันอยู่ ซาริมพยักหน้าและสบตาเจ้าของร้าน

“ใช่ ข้าเพิ่งเดินทางมาถึงเมื่อเช้านี้เอง ยังไม่ค่อยรู้จักแถวนี่เท่าไร”

“อ้อ บ้านนี้น่าอยู่ รับรองเจ้าจะติดใจ พ้อมหุ่มชอบแบบไหนละ พักอย่างเดียวหรือว่าชอบให้สตรีมาปรนนิบัติด้วย”

ซาริมรีบสายหน้า เขาแทบจะได้ยินเสียงหญิงสาวจากโต๊ะข้างๆ หัวเราะด้วยความขบขัน สำหรับทุกคนแล้วท่าทางเขินอายของเขาคงกลายเป็นเป้านินทากันสนุก ชายหนุ่มบ่นหน้าเคร่งเพื่อกลบเกลื่อน แต่ถึงกระนั้นหน้าก็ยังเป็นสีแดงระเรื่อ

“เรื่องนั้นไม่ต้องหรอก ข้า เอ่อ...ไม่ชอบสักเท่าไร”

“เจ้าคงไม่ได้ชอบ...”

“อ๊ย...เปล่านะท่านลุง ข้าไม่ได้เป็นเช่นนั้นสักหน่อย เพียงแต่ว่าครั้งนี้ข้ามีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ” ชายหนุ่มรีบโบกมือเป็นพัลวันเพราะกลัวถูกเข้าใจผิดไปมากกว่านี้

“เรื่องสำคัญคืออะไรล่ะ”

“ข้ามาตามหาเพื่อนคนหนึ่ง แต่ว่าเขาถูกพวกโจรหน้ากากดำจับตัวไป”

ทันทีที่คำต้องห้ามหลุดออกจากปาก ซาริมก็ได้ยินเสียงพ่นลมหายใจฟูใหญ่ บรรยากาศในร้านดูเหมือนจะเยียบลงไปสนิท ลูกค้าทุกคนต่างหันไปสนใจอาหารบนโต๊ะของตัวเอง แถมหญิงสาวซึ่งเมื่อครู่หันมามองก็รีบเบือนหน้ากลับไปทำราวกับไม่รู้เรื่อง ภายในร้านไม่มีแม้แต่เสียงซุบซิบ

“นั่นเจ้าก็คงต้องทำใจ ไม่เคยมีใครรอดจากเงื้อมมือพวกมันหรอก” เจ้าของร้านตอบ ท่าทางอวยกยุติบทสนทนาเต็มที่

แม้ซาริมจะมองเห็นเค้าความลำบากใจอยู่บนใบหน้าเจ้าของร้าน แต่ก็อดใจไม่ไหวจึงซักต่อ

“แต่ข้าอยากรู้ที่ตั้งค่ายของมัน พอจะมีใครช่วยข้าได้บ้างไหม”

เจ้าของร้านถอนหายใจเฮือก สีหน้าบึ้งตึงผิดกับเมื่อครู่ราวกับเป็นคนละคน

“นี่พ่อหนุ่ม เจ้าคงเป็นคนต่างถิ่นถึงไม่รู้เรื่องอะไร แต่ข้าจะขอเตือนอีกครั้งว่า ทางที่ดีเจ้าอย่ายุ่งเรื่องนี้จะดีกว่า คิดเสียว่าเพื่อนของเจ้าตาย

ไปแล้ว ขึ้นซักให้มากความ นอกจากตัวเองจะถูกฆ่าตายแล้ว พวกข้าและลูกค้ำคนอื่น ๆ ก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย”

“แต่ท่านลุง ข้า...”

“ข้าบอกแล้วว่าไม่รู้ อย่าถามซ้ำอีกเด็ดขาดเข้าใจไหม ขอเชิญเจ้ากินอาหารตามสบาย เสร็จแล้วก็ขึ้นห้องนอนโดยเร็วที่สุด ข้าจะสั่งให้เด็กเปิดห้องและเตรียมน้ำไว้ให้อาบ ส่วนค่าที่พักพรงนี้ข้าค่อยมาจ่ายก็ได้ ข้าไม่ถือ”

บรรยากาศในร้านกลายเป็นอึมครึมและอึดอัดไปในทันที เจ้าของร้านแทบจะแยกเขี้ยวใส่ซาริมเสียด้วยซ้ำ ซาริมมองไปรอบๆ และพบว่าทุกคนกำลังมองเขาราวกับเขาเป็นตัวประหลาด ก่อนจะต่างพากันก้มหน้าก้มตาจัดการกับอาหารของตนเหมือนไม่ต้องการรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น

สุดท้ายชายหนุ่มก็รู้ว่า เขาคงต้องหาทางอื่นในการสืบข่าว เพราะไม่ว่าเขาจะพยายามสักเท่าไร คงไม่มีใครในร้านแห่งนี้ยอมปริปากกองโจรหน้ากากดำยังคงเป็นที่หวาดกลัวอยู่ ทุกคนคงไม่อยากตกอยู่ในความเดือดร้อน

การได้อาบน้ำและชำระล้างเหงื่อไคลสร้างความสดชื่นให้แก่ซาริมไม่น้อย เขาเปิดหน้าต่างเพื่อรับลม แม้จะอยู่ท่ามกลางทะเลทราย แต่ยามตีอากาศก็เริ่มเย็น เขาจ้องมองไปยังถนนกลางตลาดสายเดิมนำแปลกที่บัดนี้กลับเจียบเหงาต่างจากเมื่อครู่ราวกับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ หน้าต่างทุกบานปิดสนิท มีเพียงแสงที่ลอดจากหน้าต่างของแต่ละบ้านเท่านั้นที่บ่งว่าภายในมีผู้พักอาศัย

ราชสีห์หนุ่มเดินไปที่เตียงเพื่อเข้านอนตอนที่เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น เขาลังเลอยู่นาน ในที่สุดก็ตัดสินใจเปิดออก ทันทีที่เห็นแขกยามวิกาล นัยน์ตาคมก็เบิกกว้าง

“นี่เจ้า...”

คนที่ยื่นอยู่ตรงหน้าตอนนี้สวมเสื้อผ้าเนื้อบางเบา เพียงแค่มองปราดเดียวซาริมก็รู้ว่านางคือนางกลางเมืองของตลาดแห่งนี้ แต่ปัญหาก็คือนางมาทำไม

หญิงสาวยื่นถุงกำมะหยี่มาตรงหน้า นอกจากนั้นในมือยังมีคัมภีร์หนังสือเล่มหนึ่งติดมาด้วย ซาริมเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจ

“นั่นเจ้าไปเอาของพวกนี้มาจากที่ไหน” ปริศนามากมายผุดขึ้นในหัว เขาจำได้ว่าทั้งคัมภีร์หนังสือและถุงกำมะหยี่นี้ใส่ไว้ในห่อผ้าแยกต่างหาก เพราะเมื่อครู่นี้เขามัวแต่ทะเลาะกับเจ้าของร้านซาริมจึงไม่ได้ควักเงินออกมาจ่ายจึงไม่รู้ว่ของพวกนี้หายไป

“ของท่านไซ้ไหม ข้าเอามาคืน”

ซาริมพยักหน้า เขาเกือบเข้าใจผิดคิดว่านางมาเพื่อจุดประสงค์อื่นเมื่อเหลือบมองไปด้านหลังก็พบว่ามีเด็กอีกสามคนยืนทำตาปริบๆ อยู่หลังเสา

“ขอบใจเจ้ามาก ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเด็กพวกนี้ขโมยไป”

ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือซาริมไม่ได้ตรวจดูของในห่อผ้าด้วยซ้ำ ไม่นึกเลยว่าเวลาเพียงครู่เดียวเขาก็กลับเสียท่า ถูกเด็กน้อยสามคนล้วงหยิบของในย่ามไปโดยไม่รู้ตัว สีหน้าเจื่อนๆ ของผู้กระทำผิดทำให้ซาริมอดไม่ได้ที่จะคลี่ยิ้ม

“ข้าต่างหากที่ต้องขอโทษที่สั่งสอนลูกไม่ดีพอ นี่คืนที่นายท่านยังไม่ย้ายไปเมืองอื่น ไม่เช่นนั้นข้าคงไม่มีทางนำคัมภีร์เล่มนี้มาคืนได้ มันคงเป็นของเก่าและมีค่ามากท่านถึงได้พกติดตัว”

“ไซ้ มันเป็นสมบัติที่ท่านแม่มอบให้ ว่าแต่เด็กสามคนนี้เป็นอะไรรึกับเจ้านั้นหรือ”

“พวกเขาเป็นลูกของข้า น่าเสียดายที่ข้าไม่มีเวลาสั่งสอน ทำให้พวกเขากลายเป็นโจร นายท่านอย่าถือสาเลยนะ”

“ข้าไม่คิดมากหรอก ขอเพียงได้ของคืนก็ดีใจมากแล้ว ว่าแต่เจ้าทำงาน

อะไรหรือ เพราะอะไรถึงได้แต่งตัวเช่นนี้”

“บอกตามตรง ข้าเป็นนางกลางเมืองของที่นี่ ปกติข้าแทบไม่มีเวลา ดูแลลูกๆ ทำให้เขาต้องเป็นขโมย” ใบหน้างามหม่นเศร้า

ซาริมยิ้มอย่างเห็นใจและเอ่ยต่อ

“อย่าโทษตัวเองสิ อย่างน้อยลูกชายเจ้าก็ยังรักน้อง ข้าจำได้ว่าเขายังขอเงินเข้าไปให้น้องสองคนอีกด้วย”

“เมื่อก่อนไซ้สเคยเป็นเด็กดี แต่พักหลังมีคนสอนให้เขาเป็นขโมย ส่วนข้าผู้เป็นแม่ก็ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน ข้าขอโทษนายท่านด้วย ถ้าไม่มีอะไรแล้วขอตัวก่อนจะได้ไม่รบกวนเวลาพักผ่อนของนายท่าน”

“เดี๋ยวก่อน ข้ามีเรื่องอยากถามเจ้าสักเรื่อง ถ้าไม่รังเกียจ เชิญเจ้ากับลูกเข้ามานั่งในห้องก่อนได้ไหม”

นางกลางเมืองพยักหน้าและเดินตามซาริมเข้าไป เช่นเดียวกับเด็กทั้งสามที่เดินตามต้อยๆ ซาริมมองไปตามระเบียบทางเดิน เมื่อเห็นว่าปลอดภัยรีบจับประตูทันที เขาพาทั้งหมดมานั่งที่โต๊ะกลางห้อง

“เจ้าพอรู้ที่ตั้งค่ายของจอมโจรหน้ากากดำบ้างไหม” ชายหนุ่มกระซิบ

หญิงสาวหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเหลียวมองไปรอบๆ สุดท้ายก็ถอนหายใจก่อนตอบ

“ข้าพอได้ยินมาบ้าง ว่าแต่นายท่านอยากทราบไปทำไมหรือ รู้ไหมว่าการเดินทางไปค่ายของจอมโจรหน้ากากดำมันอันตรายมาก เจ้าของร้านคงบอกท่านแล้ว”

“ข้าบอกเจ้าตามตรงว่าเพื่อนข้าถูกพวกโจรจับไป เลยอยากไปช่วยเขา”

“แต่ข้าเกรงว่าหากบอกไปจะทำให้ท่านต้องพบจุดจบเช่นอินทรีทะเลทราย”

“อินทรีทะเลทราย” ซาริมทวนคำ ในที่สุดเขาก็รู้ชื่อของชาย

ปริศนาแล้ว นิimit ในความฝันบอกว่าเขาถูกคนจับมัดไว้กลางทะเลทราย
“เจ้ารู้จักชายผู้นี้ใช่ไหม”

“รู้จัก เมื่อหลายวันก่อนเขามาถามข้าเกี่ยวกับที่ตั้งค่าย แต่ตอนนั้น
ผ่านมานานแล้วก็ยังไม่มีข่าวคราว ข้าคิดว่าเขาคงจะเสียชีวิตไปแล้ว หรือไม่
ก็ถูกพวกมันจับเป็นทาส ดังนั้นทางที่ดีนายท่านอย่าไปเลย มันอันตราย”

“เพื่อนของข้าก็คืออินทรีทะเลทราย เมื่อคืนก่อนข้าฝันว่าเขากำลัง
ต้องการความช่วยเหลือ”

“ท่านเป็นเพื่อนของอินทรีทะเลทรายนั้นหรือ ขอคุณพระอัลเลาะห์
ข้ากำลังเป็นห่วงเขาอยู่พอดี ถ้างั้นข้าจะบอกที่ตั้งของค่ายให้ แต่ท่านต้อง
สัญญาว่าจะดูแลตัวเองอย่างดี”

หญิงสาวเอียงหน้ามากระชิบถ้อยคำข้างหู ซาริมฟังอย่างตั้งใจ
สมองคิดแผนการช่วยเหลือเพื่อนในอนาคตซึ่งเขายังไม่เคยพบหน้า หวังว่า
นิimit และคำบอกเล่าของหญิงสาวจะนำเขาไปสู่จุดหมายได้อย่างที่ตั้งใจ

๒

ร่างที่นอนหนึ่งอยู่บนพื้นดูราวกับไร้ชีวิต ทันทีที่เดินทางถึงจุดหมาย ซาริมก็รีบกระโดดลงจากหลังม้าและตรงเข้าไปหาชายซึ่งถูกมัดอยู่ ทุกอย่างช่างเหมือนนิมิตไม่มีผิด เขารีบยื่นนิ้วไปได้จุมูก โชคดีที่ชายหนุ่มยังมีลมหายใจ ซาริมรีบใช้มีดตัดเชือกแก้พันธนาการทั้งหมดออก บ่อน้ำจากถุงกระเพาะอูฐไหล่ปาก คนป่วยปรือตาขึ้น มองเขาราวกับคนละเมอ แต่สุดท้ายก็ยอมดื่มน้ำ

“อดทนหน่อยนะ ข้ามาช่วยแล้ว”

ซาริมปลอบ ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าชายหนุ่มยังมีสติพอจะฟังเขารู้เรื่องหรือไม่ ปัญหาใหญ่ก็คือต้องรีบพาคนเจ็บไปจากที่นี่ การถูกผูกอยู่กลางแดดเป็นเวลานานคงทำให้ร่างกายขาดน้ำ แถมอุณหภูมิร่างกายที่สูงขึ้นก็อาจทำให้ถึงแก่ความตายได้ หากไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้อง

“จะ...เจ้าเป็นใคร”

เสียงนั้นแหบเคือ ในที่สุดคนเจ็บก็ปิดเปลือกตาลงอย่างอ่อนล้า มีมือสองข้างพยายามยกขึ้นแต่กลับตกลงทุกครั้ง ซาริมมองคนตรงหน้า

ด้วยความสงสาร ตามร่างกายของอินทรีทะเลทรายเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ ผิวหนังบางส่วนปริแตกจากการถูกซ้อม และเพราะถูกทิ้งให้ตากแดด อยู่เป็นเวลานานจึงทำให้ผิวหนังไหม้เกรียม ใบหน้ากลายเป็นสีดำคล้ำ ส่วนแผลสดตามตัวก็ล้วนแต่มีหนองแห้งกรังติดอยู่

ซาริมตัดสินใจอุ้มชายหนุ่มไปยังม้าของตน แม้จะทุลักทุเล แต่ท้ายที่สุดก็พาคนเจ็บขึ้นไปบนหลังม้าได้สำเร็จ ความตั้งใจตอนแรกคือพากลับไปยังที่พักเมื่อคืน แต่หลังจากคิดทบทวนก็รู้ว่าคงไม่ดีแน่

รอบๆ โอเอซิสในโลฟาร์เต็มไปด้วยคนของกองโจรหน้ากากด่า ชาวบ้านบางส่วนอาจเกรงกลัวอิทธิพลและไม่ยอมให้ความช่วยเหลือ และบางคนอาจเป็นสาย หากคนของพวกเขาไม่รู้เข้าว่าเขาแอบให้การช่วยเหลือผู้ที่มีนตังใจปล่อยให้ตาย เรื่องคงไม่จบง่ายๆ แน่

ในที่สุดซาริมก็ตัดสินใจพาชายหนุ่มไปรักษาตัวที่โอเอซิสอีกแห่งหนึ่ง เขาเห็นจากแผนที่ซึ่งได้รับมาจากซาอะห์ว่าบริเวณนั้นมีแหล่งน้ำ แต่พักหลังน้ำเริ่มแห้งขอดไม่อุดมสมบูรณ์เหมือนเดิม อีกทั้งยังไม่ใช่ทาง ผ่านไปสู่เมืองหลักในทะเลทราย จึงมีนักเดินทางน้อยคนนักที่เลือกใช้เส้นทางนี้

ร่างที่พุกกับหลังม้านอนแน่นิ่งไม่ต่างจากคนตาย มีเพียงทรวงอก ซึ่งสะท้อนขึ้นลงเท่านั้นที่บ่งว่าเขายังมีชีวิต ซาริมตัดสินใจเทน้ำส่วนหนึ่ง ลงบนเสื้อของคนเจ็บและใช้ผ้าเปียกคลุมร่างกายเอาไว้เพื่อลดอุณหภูมิ โดยก่อนหน้านี้ได้ขโมยยาสมานแผลเท่าที่พอมีลงบนแขนและขาของคนเจ็บ ระยะทางจากตรงนี้ไปยังโอเอซิสไกลพอสมควรทีเดียว

“อดทนหน่อยนะ ถ้าเจ้ากับข้ามีบุญร่วมกันจริงก็ห้ามตายเสียก่อน เรายังต้องเดินทางอีกครั้งวันกว่าจะถึงที่พัก”

ซาริมกระซิบบอกคนที่หลับอยู่ก็ส่งเสียงอือในลำคอราวกับรับคำเท่านั้นเองราชสีห์หนุ่มก็พาดแล้งบนสะโพกม้าคูใจให้มันวิ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วเท่าที่มันจะทำได้

การเดินทางกินเวลานานกว่าที่คิด แต่ก็โชคดีที่เมื่อถึงโอเอซิสร่างที่พุบอยู่บนหลังม้ายังมีลมหายใจ ชาริมอุ้มชายหนุ่มลงจากหลังม้าอย่างทุลักทุเล ในที่สุดก็สามารถนำคนเจ็บลงมานอนข้างแหล่งน้ำได้สำเร็จ แม้โอเอซิสแห่งนี้จะไม่อุดมสมบูรณ์ แต่ก็ยังมีน้ำพอสำหรับคนสองคนและม้าหนึ่งตัว

ราชสีห์หนุ่มเริ่มจากการตั้งกระโจมชั่วคราวขึ้นและนำคนเจ็บนอนลงบนผ้าที่ปูไว้ ถอดเสื้อผ้าคนเจ็บออก ก่อนทำความสะอาดร่างกายด้วยน้ำและซีโลมยาสมานแผลทั่วตัวคนเจ็บอีกครั้ง อุณหภูมิฝายนั้นเริ่มลดลง ใบหน้าก็ไม่แดงก่ำเหมือนเช่นเคย หลังปฐมพยาบาลเสร็จ ชาริมก็เริ่มต้นทำอาหาร เนื่องจากอีกฝายยังหมดสต็อกอยู่คงรับประทานได้แค่ซूप เขาใส่สมุนไพรซึ่งขึ้นอยู่ริมน้ำลงไปเพื่อช่วยสมานแผล หลังจากป้อนอาหารเหลวได้ส่วนหนึ่ง คนเจ็บก็ผลอหลับไปอีก ลมหายใจที่แผ่วร่ากับจะหยุดทำให้ชาริมเริ่มไม่สบายใจ เขาปลอบตัวเองว่าไม่ควรกังวลแม้จะรู้ว่ายากเต็มที่

อาการของคนเจ็บตอนนี้สาหัสมากที่สุดทีเดียว นอกจากร่างกายไหม้เกรียมเพราะแดดเผาแล้ว อุณหภูมิร่างกายยังไม่คงที่อีกด้วย บางช่วงก็ตัวเย็นแต่บางครั้งก็ร้อนรุ่มด้วยพิษไข้ แม้จะใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัวให้เพื่อลดอุณหภูมิแต่กลับไม่ค่อยช่วยอะไรเลย สาเหตุหลักก็เพราะแผลตามตัวอักเสบ เพราะไม่มีหม้อ อีกทั้งยังอยู่กลางทะเลทราย การรักษาจึงทำได้ไม่ดีนัก

แสงจากพระจันทร์ดวงโตทำให้มองเห็นหน้าคนเจ็บซึ่งแดงก่ำด้วยพิษไข้ ร่างซึ่งเต็มไปด้วยบาดแผลพลิกอย่างกระสับกระส่าย พร้อมพิมพ์ถ้อยคำในคัมภีร์อัลกุรอานเหมือนกับว่าเจ้าตัวกำลังต่อสู้กับความตาย

ชาริมเพิ่งมองคนตรงหน้าอย่างสำรวจ ชายหนุ่มดูไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป เพราะมีท่าทีองอาจ ด้วยรูปร่างสูงใหญ่แข็งแกร่งไปด้วยมัดกล้ามเนื้อล่ำว้าง มือสองข้างแข็งแรงบ่งว่าเจ้าตัวเคยทำงานหนักและบางทีอาจ

เชี่ยวชาญการใช้อาวุธ ผมดำสนิท ใบหน้าแม้จะเต็มไปด้วยบาดแผลแต่ก็พอมองออกว่าเดิมเป็นคนหล่อเหลา ราชสีห์หนุ่มวางผ้าชุบน้ำลงบนหน้าผากของคนป่วยเพื่อลดไข้ ไม่นึกเลยว่าคนดีๆ กลับต้องมีสภาพปางตายเช่นนี้

บาดแผลตามร่างกายบ่งว่าก่อนที่ชายหนุ่มจะถูกจับไปมัดเอาไว้ คงถูกคนรุมซ้อม สี่ข้างด้านซ้ายปูดบวม อาจรวมไปถึงอวัยวะภายในที่บอบช้ำ ยิ่งโดนทิ้งตากแดดก็ยิ่งทำให้ร่างกายขาดน้ำ เคราะห์ดีที่เจ้าตัวมีความอดทนเป็นเลิศทำให้รอดชีวิตมาได้ เสียงสูงๆ ต่ำๆ พร่ำเพ้อแทบไม่เป็นภาษาทำเอาซาริมสะท่อนใจ เขาพยายามนึกว่าตนเองมีทางช่วยเหลือคนเจ็บได้มากกว่านี้หรือไม่ และในตอนที่กำลังสาวยตาไปมองสัมภาระที่วางระเกะระกะอยู่นั่นเอง ความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้น

ปกของคัมภีร์หนังที่ไหลออกมาจากห่อผ้าทำให้ชายหนุ่มเบิกตากว้าง เขาลืมนึกถึงเรื่องนี้ไปสนิท หลายสัปดาห์ที่ผ่านมาซาริมมักใช้เวลาว่างศึกษาข้อความจากคัมภีร์ ในที่สุดเขาก็รู้ว่าเคล็ดลับคือต้องใช้เลือดในการอ่านข้อความ ในเมื่อคัมภีร์เล่มนี้มีเวทมนตร์อยู่มากมาย แล้วจะมีสักบทหนึ่งใหม่ที่จะสอนวิธีการหาคน...คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มก็ยิ้ม

เขาริบนั่งขัดสมาธิบนพื้นท่ามกลางแสงจันทร์ ซาริมใช้มีดจิ้มปลายนิ้วเป็นจุดเล็กๆ พอให้เลือดออกเฉกเช่นที่ทำมาทุกครั้ง โลหิตที่ฉาบอยู่ทำให้ตำมกริชปล่อยพลังจนส่องแสงสว่างไม่ต่างจากโคมไฟอันเจิดจ้า เมื่อเจ้าตัวตั้งสมาธิแน่น ตัวอักษรในสถานที่ต้องการก็ปรากฏขึ้น มันคืออักขระโบราณเกี่ยวกับการรักษาโรคที่ค่อยๆ ถักทอลอยคว้างในอากาศ ก่อนจะเรียงตัวให้อ่านง่ายขึ้น...เวทมนตร์อันว่าด้วยการรักษา

เมื่อจิตดำดิ่งลึก สมาธิก็ยิ่งแน่น พลันปรากฏแสงสีทองล้อมรอบชายหนุ่ม ในพริบตาอากาศโดยรอบก็ก่อตัวเป็นวงกลมใสคล้ายลูกแก้วครอบร่างไว้ พลังแห่งความเย็นของแสงจันทร์เข้าครอบคลุมนคนเจ็บ แผลตามตัวค่อยๆ สมาน ยิ่งเห็นคนเจ็บมีสีหน้าดีขึ้น

หมอจำเป็นก็ยิ่งฮึกเหิม ซาริมพร่ำสวดมนต์ตามคัมภีร์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ได้ เมื่อรู้สึกเหนื่อยล้า ซาริมก็ค่อยๆ ออกจากสมาธิ เขายกมือขึ้นปาดเหงื่อ จ้องมองกริชเล่มเดิมซึ่งบัดนี้ไม่มีแสงสว่างออกมาแล้วเหมือนเป็นสัญลักษณ์ว่าเวลาแห่งการรักษาได้สิ้นสุดลง คนเจ็บก็มีสีหน้าดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้ามีเลือดฝาด ลมหายใจก็สม่ำเสมอขึ้น เหลือเพียงพักพื่นเท่านั้น ร่างสูงพ่นลมหายใจออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน ทั้งตัวลงนอนข้างๆ อย่างหมดแรง ลมทะเลทรายพัดมาช่วยขับไล่ความเหนื่อยล้า เพียงไม่นานซาริมก็เข้าสู่นิราโดยไม่ต้องมีกังวลใดๆ อีก

อาร์บัสเป็นพิษไข้ เขาคิดว่าตนกำลังจะตาย ตัวที่ร้อนรุ่มตั้งถูกไฟแผดเผาทำให้ชายหนุ่มแยกไม่ออกจากตอนนี้ตนเองกำลังอยู่ท่ามกลางทะเลทรายหรือที่ใดกันแน่ มีเพียงมือแข็งแรงของใครบางคนกับเสียงปลอบข้างหูทำให้ไม่รู้สึกรู้หา

จู่ๆ เขาก็รู้สึกถึงสายลมเย็นๆ ราวกับร่างกายถูกจับไปแช่ในน้ำเย็นจัด นั่นคือสิ่งที่อาร์บัสปรารถนามาแสนนาน บทสวดจากคัมภีร์เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจเพียงอย่างเดียวให้ลืมความเจ็บปวด ทุกๆ นาทียามถูกรุมล้อมโดยสมุนโจร ตลอดเวลาที่ถูกรัดอยู่กลางแดดจ้า เขาได้แต่ภาวนาต่อพระอัลเลาะห์ขอให้ตนตายอย่างไม่ทุกข์ทรมาน

เขาพลาดท่าต่อพวกมัน เพราะความใจดีทำให้อาร์บัสนึกไม่ถึงว่าหญิงสาวคนนั้นจะเป็นภรรยาของโจร แต่ตอนนี้ความเจ็บปวดเลื่อนหายไป เหลือเพียงความทรงจำที่ผุดขึ้นมาเป็นระลอกราวกับจะตอกย้ำว่าเขาคือใคร

ภาพของอาร์บัสในวัยเด็กปรากฏขึ้น เขาไม่มีพ่อแม่และใช้ชีวิตอย่างระหกระเหิน อดมื้อกินมื้ออยู่กลางตลาด แต่เด็กอย่างเขาก็ไม่เคยลักขโมย ถ้าโชคดีได้พบผู้ใจบุญก็จะได้อาหารเต็มมือ แม้จะเป็นแค่

แผ่นنان^๑กับเศษเนื้อแห้งเหลือๆ จากมื้ออาหารของคนรวย แต่อาร์บัสก็มีความสุขกับมัน แต่หากโซคร้ายก็ได้แค่น้ำประทุ้งชีวิต

เขายังจำวันที่ตนเองพบกับบิดาบุญธรรมได้ คนที่ทำให้อาร์บัสรู้ว่าในโลกนี้ยังไม่หมดหวัง ความสุขของเด็กที่เคยถูกทอดทิ้งและไร้บ้านเป็นอย่างไรเขาเข้าใจดี บิดารักเขาราวกับลูกในไส้ ถ่ายทอดวิชาให้ เขามองเห็นภาพตนเองตอนฝึกอาวุธแม้ว่าตอนนั้นจะอายุเพียงแค่วัยเด็กขวบ ดาบเล่มยาวมีน้ำหนักเกินกว่าแขนผอมๆ ของเด็กคนหนึ่งจะถือไหว ทุกวันอาร์บัสต้องตื่นแต่เช้าเพื่อทำละหมาด ต่อด้วยการฝึกเพลงดาบ ยิงธนู ขี่ม้า จากเดิมบิดาเป็นคนสอนให้และให้เขาหมั่นฝึก แต่เมื่ออาร์บัสเติบโตญู่ก็กลายเป็นคู่ซ้อมให้บิดา

แม้ทั้งสองจะไม่ร่ำรวยและอยู่ในบ้านหลังเล็กแต่ก็มีความสุขมาก จนกระทั่งวันหนึ่งบิดาซึ่งเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเขาล้มป่วย อาร์บัสรู้ได้ในวินาทีที่เห็นนัยน์ตาคู่นั้นว่าบิดากำลังจะจากเขาไปตลอดกาล ยามอยู่ในความสูญเสีย อาร์บัสไม่ได้ร้องไห้ เพราะตามความเชื่อของอิสลาม ความตายคือการถือกำเนิดใหม่ แต่น้ำตากลับเอ่อท้นในอก เมื่อรู้ว่าช่วงเวลาแห่งความสุขได้ผ่านพ้นไปแล้ว

หลังจากนั้นไม่นานอาร์บัสก็ได้พบกับอัสลามชายผู้เปรียบเสมือนพ่อคนที่สอง อัสลามเป็นคนทำศพของเผ่านาเซีย แม้จะมีภรรยาสองคน แต่ก็เลิกรักกัน ส่วนภรรยาอีกคนหนึ่งเสียชีวิต เมื่อรู้ลูกหลานดูแลจึงใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ทั้งคู่ได้พบกันในตลาดขณะที่อาร์บัสไม่มีที่ไป ชายชราจึงชวนเขามาอยู่ด้วย เขาน่าจะฟังคำเตือนของอัสลามที่บอกว่า เขาไม่ควรยุ่งกับจอมโจรหน้ากากดำ แต่บัดนี้สายเกินไปเสียแล้ว

ร่างกายเขาปวดร้าวราวกับตกลงจากภูเขาสูง ไม่ว่าจะขยับแขนขาส่วนใดก็ปวดไปหมด เขาปรือตาขึ้นเมื่อรู้สึกถึงแสงอาทิตย์ที่กำลังสาดส่อง

^๑ แผ่นแป้งใช้ประกอบอาหาร

เมื่อลืมนัดตื่นเต็มที่ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ตรงหน้า ประโยคที่อีกฝ่ายพูดก็คือ

“ตื่นแล้วหรือ รู้สึกเป็นยังไงบ้าง”

ซาริมมองคนเจ็บซึ่งผุดลุกขึ้นนั่งด้วยท่าทางกระฉับกระเฉงผิดจากเดิม และกำลังดักซุบเข้าปากด้วยความหิวโหย เมื่อเห็นอีกฝ่ายเจริญอาหาร ซาริมก็ย่างกระต่ายป่าอีกตัวหนึ่ง เมื่อเนื้ออย่างหอมกรุ่นถูกส่งมาตรงหน้า ชายหนุ่มก็ยิ้มรับมาโดยไม่อึดออด ส่วนคนเฝ้ามองก็ได้แต่ภูมิใจนับว่าเวทมนตร์ในคัมภีร์ได้ผล บาดแผลบนร่างกายหายตัวอย่างน่าอัศจรรย์ ตอนนั้นชายหนุ่มดูมีเรี่ยวแรงมากขึ้น เมื่อเนื้อกระต่ายชิ้นสุดท้ายหมดลง ชายหนุ่มก็เอ๋ยขึ้น

“นี่ท่านเป็นผู้ช่วยชีวิตข้าไว้จริงหรือ”

ซาริมพยักหน้า เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าคนตรงหน้ามีรูปร่างสูงใหญ่มากทีเดียว ร่างกายแข็งแรงเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ มีสองข้างแข็งแรงดูออกว่าเป็นคนมีฝีมือพอตัวทีเดียว ยิ่งเมื่อรับประทานอาหารเข้าไปก็มีสีหน้าสดชื่นขึ้น

“อืมหรือยัง ถ้ายัง ข้าจะฆ่ากระต่ายเพิ่มให้”

“ไม่ดีกว่า ข้ากินจนท้องจะแตกอยู่แล้ว แล้วท่านละ ไม่เห็นกินอะไรบ้างเลย ไม่หิวหรือ”

ซาริมรู้สึกเหมือนไม่มีแรงแถมยังครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนมีไข้ตั้งแต่เช้า ตอนแรกเขาคิดว่าเป็นผลจากการใช้เวทมนตร์มากเกินไป แต่หลังจากนั่งพักอยู่นาน อาการก็ยังคงเหมือนเดิม

“ข้าสบายดี เจ้าต่างหากที่เป็นคนป่วย ว่าแต่เจ้าถูกทิ้งอยู่กลางทะเลทรายกี่วันแล้ว”

“น่าจะสี่หรือห้าวันเห็นจะได้ ข้าเองก็ไม่แน่ใจ ขอขอบคุณนายท่านมากที่ช่วยชีวิตข้า ถ้าไม่ได้ท่าน ข้าคงตายกลายเป็นผีเฝ้าทะเลทรายไปแล้ว

ได้โปรดให้ข้าเป็นทาสรับใช้เพื่อทดแทนบุญคุณจะได้ไหม”

อาร์บัสค้อมตัวลงทำความเคารพจนศีรษะจรดพื้น ทำเอาซาริมถึงกับสะดุ้ง เขารีบประคองอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น แล้วเอ่ยเสียงเคียด

“อย่าทำแบบนี้สิ ข้าช่วยเจ้าก็เพราะเราสองคนมีวาสนาต่อกัน ไม่ได้ต้องการให้ทดแทนบุญคุณสักหน่อย เราสองคนน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกัน ขึ้นทำอย่างนี้มีหวังข้าอายุสั้นกันพอดี ทางที่ดีเรามาเป็นเพื่อนกันจะดีกว่า”

“ไม่ได้ ท่านช่วยข้าเอาไว้ ถือเป็นผู้มีพระคุณ ข้าจะตีตนเสมอท่านได้ยังไง ข้าเป็นคนกำพร้าไร้ญาติ แต่ท่านลิเอาชีวิตตัวเองมาเสี่ยงกับคนไม่เคยรู้จักเช่นข้า เกิดพวกโจรหน้ากากรู้ว่าท่านช่วยเหลือของมัน ท่านอาจจะเดือดร้อนก็ได้”

“ข้าไม่กลัว อันที่จริงพวกมันสมควรถูกริบเสียด้วยซ้ำ ตัดแต่ที่ข้าไม่มีกำลังคน”

“ข้าก็อยากจัดการพวกมันเหมือนกัน ใ้โจรหน้ากากร่ำเอ๊กเหิมเหลือเกิน พักหลังมันออกปล้นถี่มาก มีชาวบ้านต้องถูกฆ่าตายเป็นร้อยๆ คนเลยทีเดียว ส่วนผู้หญิงมันก็จับไปขายเป็นทาสในตลาดมืด”

“มิน่าเจ้าถึงอยากช่วยพวกนาง” ซาริมตอบยิ้มๆ แม้จะเพิ่งรู้จักกัน แต่เขากลับรู้สึกถูกชะตากับชายหนุ่มตรงหน้าเหลือเกิน ยิ่งเมื่อได้สนทนัยน์ตาสีนิล เขาก็รู้สึกได้ถึงความจริงใจที่ซุกซ่อนอยู่ แม้จะไม่รู้จักกับเซลย แต่คนตรงหน้าก็ยังยอมเสี่ยงชีวิต

“ใช่ แต่ข้าก็พลาด เป็นเพราะประมาทเกินไป”

“อย่าโทษตัวเองเลย เรื่องก็แล้วไปแล้ว เจ้าเพียงคนเดียวจะไปต่อกรกับคนหนีบได้ยังไง ถือเป็นเสียว่าเป็นประสบการณ์ ต่อไปก็ต้องระมัดระวังให้มากขึ้น” ซาริมปลอบ

“ข้าคงเข็ดไปอีกนาน ต่อไปคงไม่มีทางมอบอาวุธให้ศัตรูเป็นแน่เคราะห์ดีที่ท่านมาช่วยทัน ข้ายังไม่รู้จักชื่อท่านผู้มีพระคุณเลย ข้าชื่ออาร์บัส มาจากหมู่บ้านอุบชะ”

“ข้าชื่อซาริม เดินทางมาจากเผ่านาเซีย”

เรื่องราวต่อมาที่ได้ยินจากปากชายหนุ่มสร้างความประหลาดใจให้แก่ซาริมไม่น้อย ไม่นึกเลยว่าโลกจะกลมเช่นนี้ เพราะชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าคือคนที่เคยช่วยสาวใช้ของเอรีนาตามหาอัลลามเมื่อครั้งที่เขากับจิ้งจอกทะเลทรายกำลังตกที่นั่งลำบาก ตลอดเวลาหลายปีอาร์บัสอาศัยอยู่กับอัลลาม จนกระทั่งได้ยินเรื่องเกี่ยวกับเซลยสา

“เจ้ารู้สึกเป็นยังไงบ้าง แผลตามตัวยังปวดอยู่หรือไม่”

“ไม่เลย ซึ่งแปลกมาก ข้ายังนึกว่าตัวเองตายไปแล้วด้วยซ้ำ ช่วยบอกหน่อย ท่านใช้วิธีอะไรรักษา หรือว่าท่านเป็นหมอเทวดา”

ซาริมหัวเราะ มองคนตรงหน้า อาร์บัสนับว่าเป็นคนตรงไปตรงมาไม่น้อย ทำทางที่ดูเปิดเผยทำให้เขายังรู้สึกสบายใจ

“ไม่ใช่หรอก ข้าแค่ใช้วิชาจากคัมภีร์ของท่านแม่ เจ้าอย่าเพิ่งรู้เลยตอนนี้ เจ้าเพิ่งจะหาย ยังต้องพักผ่อนอีกหลายวันกว่าจะหายเป็นปกติ ระหว่างนี้อ่าอย่าเพิ่งออกแรงมากๆ เป็นดีที่สุด”

“ข้าให้สัญญา ถ้าหายดีเมื่อไหร่ จะตามท่านไปทุกที่เพื่อทดแทนบุญคุณ”

“ข้าบอกแล้วไงว่าไม่ต้องคิดมาก ที่ข้าช่วยเจ้าก็เพราะไม่ชอบเห็นใครเดือดร้อน”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ คนอย่างอาร์บัสไม่เคยเอาเปรียบใคร ให้โอกาสข้าเถอะ ถือเสียวให้ข้าเป็นผู้ร่วมเดินทางก็ได้ ไม่นานในอนาคตข้าอาจมีประโยชน์กับท่านก็เป็นได้นะ” อาร์บัสอ่อนนวล

“ก็ได้ เอาไว้ให้เจ้าหายดีก่อนแล้วเราค่อยคิดกันอีกที”

ซาริมพยายามลืมตาขึ้น แต่ไม่รู้เพราะอะไรวันนี้ถึงไม่มีแรงแม้แต่จะลุกจากที่นอน ร่างกายปวดระบมราวกับถูกทับด้วยก้อนหินหนักอึ้งยถัน เขาพยายามลุกขึ้น แต่สุดท้ายก็ล้มลงไปอีก อาการแบบนี้เกิดขึ้นมา

สามวันแล้ว

ร่างกายดูเหมือนจะซุบผอมลงในเวลาไม่กี่วัน ไม่มีความอยากอาหาร แถมกลางคืนยิ่งหลับไม่สนิทอีกด้วย ตอนแรกซาริมคิดว่าเพราะหักโหมใช้เวทมนตร์มากจนเกินไป แต่ตอนนี้ลำนึกบอกว่ามีบางอย่างผิดปกติ สุดท้ายชายหนุ่มก็ลุกขึ้นได้ในที่สุด ทำอ่อนแรงสองข้างพาดนเดินไปยังแหล่งน้ำ เขาวักน้ำเย็นขึ้นมาล้างหน้า แต่ความเย็นสดชื่นไม่อาจเรียกพลังกำลังกลับคืนมาได้เลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามใบหน้าของตัวเองที่เห็นบนผิวน้ำขาวซีดราวกับกระดาษ สายตาเหลือบมองชายหนุ่มซึ่งเคยเป็นคนปวยแต่บัดนี้เดินเหินได้คล่องแคล่ว ผิดกับตัวเขาเองที่กลับเป็นคนป่วยแทน

หลังจากทำละหมาดเช้าเสร็จสิ้น ทั้งสองก็มีโอกาสได้คุยกัน

“อรุณสวัสดิ์ เมื่อคืนหลับสบายดีไหม”

“สบายดี แล้วเจ้าล่ะ”

“ข้ารู้สึกดีขึ้นมากแล้ว แถมยังแข็งแรงมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย เจ้าคูลี”

พูดจบอาร์บัสก็เบ่งกล้ามเนื้อเรียกรอยยิ้มจากซาริม แต่แล้วสายตาที่กวาดมองอย่างสำรวจก็ทำให้ซาริมรู้สึกกระอักกระอ่วน ถึงแม้จะมองไม่เห็นหน้าตัวเอง แต่เขาก็เดาได้ว่าสภาพตอนนี้คงดูไม่ได้ มีสองข้างแทบไม่มีสีเลือด แม้แต่จะเดินยังเผลอสะดุด สุดท้ายอาร์บัสก็ถามขึ้น

“เจ้าแน่ใจหรือว่าไม่เป็นอะไรซาริม รู้ตัวไหมว่าเจ้าหน้าที่ชดกว่าข้าด้วยซ้ำ”

“ข้าคงใช้แรงมากไปหน่อยจึงรู้สึกเพลียๆ แถมเมื่อคืนยังนอนไม่หลับ”

“ให้ข้าประคองเจ้าไปพักดีไหม มือเข้านี้ปล่อยให้ทำหน้าที่ของข้าเองนะ ข้าจะทำซุสสูตรของอิสลามให้เจ้ากินดีไหม”

ซาริมยิ้มให้ความอารีของเพื่อนใหม่ เขาเหลือบไปมองกระต่าย

ไว้วิญญาณสองตัวข้างกองไฟ ข้างๆ นั้นมีผลไม้สดอีกหลายอย่างวาง
กองรวมกับสมุนไพร

“ก็ดีเหมือนกัน”

ซาริมพยักหน้า เขายอมให้อาร์บัสพยุ่งไปนั่ง ร่างสูงนั่งลงขัดสมาธิ
มือข้างหนึ่งหยิบคัมภีร์หนึ่งขึ้นมาวางไว้บนตัก ส่วนอาร์บัสนั้นนั่งง่วนกับ
การเติมพื้นลงในกองไฟเพื่อเริ่มต้นทำอาหาร เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้สนใจ
ซาริมจึงตั้งกริชซึ่งซุกอยู่ในอกเสื้อออกมาถือไว้ เขาพยายามกำหนดจิต
ด้วยการนบลมหายใจ แต่หน้าแปลกก็คือจิตใจของเขาในวันนี้กลับว่าวุ่น
เหลือเกิน เมื่อเปิดเปลือกตาลง ร่างทั้งร่างก็ดูคล้ายจะโง่งงเนเน อากา
รแบบนี้เกิดขึ้นไม่บ่อยนักสำหรับคนสุขุมเช่นเขา

เกิดอะไรขึ้น...

ซาริมถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทางเดียวที่จะรู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็คือ
ต้องนั่งสมาธิ เขาอยากพบมารดา มีท่านเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะตอบ
คำถามทุกอย่างได้ ชายหนุ่มรู้เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้ป่วย ตรงกันข้าม
ความรู้สึกเล็กๆ ในอกบอกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่วันนี้เขาคงไม่มีโชค
เพราะไม่ว่าจะพยายามเช่นไร ซาริมก็ไม่อาจรวบรวมสมาธิได้เลย

หลายวันมานี้ก็เช่นกัน เขาไม่สามารถติดต่อกับมารดาได้เลย
ไม่ว่าจะในความฝันหรือผ่านทางญาณ ทั้งที่ผ่านมาเขามักเห็นท่านอยู่
บ่อยๆ ยิ่งเดินทางไกลค่ายของจอมโจรหน้ากาตามากเท่าไร พลัง
ของเขาก็ยิ่งลดลงมากเท่านั้น

ความอึดอัดไม่สบายที่ก่อตัวแน่นในอกทำให้สุดท้ายซาริมจำต้อง
ยอมแพ้ เขาพยายามเข้าสมาธิอีกหลายครั้งแต่ก็ได้ผลเช่นเดิม หลังจาก
พยายามอยู่นานก็รู้ว่าไม่มีทางสำเร็จ ในจังหวะเดียวกับที่อาร์บัสทำอาหาร
เข้าเสร็จพอดี หลังจากมืออาหารผ่านไป ซาริมก็ลองซ้ำ แต่ผลก็ยัง
เหมือนเดิมทุกครั้ง สุดท้ายจึงตัดใจ ตอนนั้นเขามั่นใจแล้วว่า มีบางอย่าง
เกิดขึ้น

‘ถ้านั่งสมาธิไม่ได้ ทำไมไม่ลองใช้เวทมนตร์’

ซาริมบอกตัวเอง เขาใช้กรีซบนดักกลองร้ายเวทมนตร์ง่าย ๆ ดูบ้าง จากเดิมที่ชอบวาดเม็ดยาให้ก่อเป็นรูปร่าง แต่วันนี้ไม่ว่าจะซึกริซไปที่ทรายตรงหน้าสักกี่ครั้ง มันกลับไม่มีการเคลื่อนไหวเลย ซาริมถอนหายใจเฮือกใหญ่ สุดท้ายก็ทิ้งตัวลงนอนบนผ้าอย่างสิ้นหวัง นอกจากเขาจะนั่งสมาธิไม่ได้แล้ว ร่างกายยังอ่อนเพลีย แคมยังใช้เวทมนตร์เดิมๆ ไม่ได้อีก

‘เกิดอะไรขึ้น เวทมนตร์เสื่อมงั้นหรือ’

เพราะอะไร บทสวดในคัมภีร์ที่เคยท่องจำได้อย่างแม่นยำกลับลืมนั่น ตอนนี่แม้แต่สวดให้มันเป็นรูปร่างง่าย ๆ อย่างที่เคยทำก็ยังไม่ทำไม่ได้ ซาริมคิดอย่างสับสน หรือว่าแท้จริงแล้วเขากำลังถูกเล่นงานโดยบางอย่าง

อาการของราชสีห์หนุ่มยังคงเหมือนเดิมเกือบทั้งวัน เขาพยายามนอนนิ่งๆ เพราะไม่รู้จะทำเช่นไรดี ตกตีอากาศครึ้มเย็นแต่ซาริมกลับนอนไม่หลับ เขาแทบไม่สามารถกลืนน้ำได้ด้วยซ้ำ สายตาเหม่อมองไปยังผืนทรายตรงหน้าอย่างสิ้นหวัง อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนกันแน่ ขณะที่ซาริมกำลังจะหมดหวังนั่นเอง ลู่ๆ ก็รู้สึกถึงแสงที่เรืองรองอยู่ตรงหน้า

เขาเพ่งมองร่างที่กำลังเดินตรงฝ่าความมืดเข้ามาหา นำแปลกที่มันเหมือนกับมีเมฆหมอกบางๆ กางกั้นเข้ากับพระมเหสีซีเนียเอาไว้ เสียงของท่านแผ่วมาอยู่ในความมืด

‘ซาริม...ซาริม’

ร่างสูงพยายามยื่นมือออกไปแต่กลับไม่อาจสัมผัสสร้างนั้นได้ตั้งใจ เขาจึงใช้โหราจิตคุยแทน

‘ท่านแม่...ท่านแม่อยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้นกับข้า ช่วยบอกหน่อย’

‘มีคนกำลังพยายามเล่นงานเจ้า’

‘ใครกัน’ ซาริมถาม แม้พระมเหสีซีเนียจะอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่เขา

กลับไม่อาจขยับเขยื้อนร่างกายได้ตั้งใจ ‘วิธีแก้ละท่านแม่ ข้าควรทำเช่นไร มีเวทมนตร์บทไหนที่ช่วยข้าให้พ้นจากสถานการณ์นี้หรือไม่’

“มี! ซาริม เจ้าต้องไปที่ค่ายของจอมโจรหน้ากากดำ”

‘แต่ตอนนี้ข้าแทบไม่มีแรงเลยท่านแม่ แม้แต่แรงจะเดินยังไม่มี ด้วยข้า ข้าจะเอาพลังที่ไหนไปต่อสู้กับคนนับร้อย’

“ฟังแม่ให้ดีๆ นะซาริม แม่จะสอนเจ้า”

บทสวดใหม่อีกบทหนึ่งลอดออกจากปากมารดาเข้าไปเข้ามา ขณะที่ ซาริมตั้งสมาธิฟังอย่างตั้งใจ

“อัธลาอีติล อัธอา ดุลลากอห์ อัธลาอีติล อัธอา ดุลลาบารห์”

“จำคำพูดของแม่เอาไว้วันนะ ทางเดียวที่จะช่วยให้เจ้าหายได้ก็คือ ไปที่ค่ายของพวกมันแล้วหาพลอยเม็ดที่สอง”

ร่างที่หายวับไปตรงหน้าทำเอาซาริมสะดุ้งสุดตัว เขาเหลียวมองไปรอบๆ และพบว่าตนเองกำลังนั่งอยู่ตามลำพังในทะเลทราย ไม่มีวิวแหวของมารดา มีเพียงเม็ดทรายที่ลอยหายไปกับสายลมเพียงเท่านั้น

๓

อาการของอาร์บัสตีดีขึ้นมาก ในช่วงเวลาไม่กี่วันเขาก็สามารถเดินเหินได้คล่องแคล่ว บาดแผลตามร่างกายซึ่งหายด้วยเวทมนตร์ช่างนำอัศจรรย์ คงมีบางส่วนเท่านั้นที่ยังคงระบมอยู่บ้าง พอเช้าวันที่เจ็ด เขาก็เริ่มออกกำลังกายได้ เริ่มจากการฝึกดาบโดยใช้ท่อนไม้แข็งๆ แทน แม้ยังไม่อาจหาญจนถึงขั้นขี่ม้า แต่ก็เรียกได้ว่าพละกำลังกลับคืนมามากกว่าครึ่ง

อาร์บัสตีจ้องมองไปยังผู้มีพระคุณซึ่งบัดนี้กำลังนั่งขัดสมาธิ เขาลังเกตว่าซาริมมีสีหน้าไม่สู้ดีมาหลายวันแล้ว แถมยังรับประทานอาหารได้น้อย พักหลังนี้พออาการดีขึ้น อาร์บัสตีรับหน้าที่ทำอาหารเข้าแทนซาริมเอาแต่นั่งอ่านคัมภีร์ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดตลอดทั้งคืน แม้จะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขารู้ว่าชายหนุ่มคงกำลังต่อสู้กับบางอย่างที่เหนือธรรมชาติ พอตกดึกกริชเล่มนั้นก็ส่องแสงเรืองรอง ยิ่งซาริมท่องคัมภีร์ แสงนั้นก็ยิ่งเจิดจ้ามากขึ้นทุกขณะ

เมื่อได้ยินเสียงเรียกซาริมก็ลืมตาขึ้น อาร์บัสตียื่นชามซูปีให้

“ดื่มซุ๊ปอีกหน่อยสิซาริม วันนี้เจ้ากินน้อยมาก”

เขาตั้งใจใส่สมุนไพรลงไป หวังเพียงว่ามันจะทำให้อาการของเพื่อนใหม่ดีขึ้น ตอนนั้นก็กลับกลายเป็นว่าเขาเป็นผู้พยาบาลอีกฝ่ายไปเสียแล้ว สองหนุ่มใช้ชีวิตอยู่ริมโอเอซิส ประทับชีวิตด้วยผลไม้ป่าและสัตว์ตัวเล็กๆ ที่อยู่รอบแหล่งน้ำ

“ขอบใจมากอาร์บัส ขำรบกวนเจ้าอีกแล้ว”

ซาริมรับซามซุ๊ปไปแล้วยกขึ้นดื่ม หลายวันมาพี่ชายหนุ่มแทบไม่ยอมกินอาหาร จะมีก็เพียงดื่มน้ำบ้างเท่านั้น ร่างกายผอมลง หน้าตอบลงอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้ากำลังทำอะไรอยู่หรือ ข้าเห็นเจ้าคร่ำเคร่งกับตำรามาพักใหญ่แล้ว”

พักหลังนี้ซาริมแทบไม่ได้ลุกจากที่นอนด้วยซ้ำ เขาเอาแต่ท่องมนตร์ตลอดทั้งคืน อีกทั้งตอนกลางวันก็ยังใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการนั่งสมาธิ ไบหน้าคมตอนนี้หุ้มไปด้วยเหงื่อเหมือนคนออกกำลังกายอย่างหนัก ทั้งที่ความจริงแล้วแค่นั่งเฉยๆ ด้วยซ้ำ

ยิ่งเห็นเพื่อนใหม่ดูอ่อนเพลีย อาร์บัสก็อดกังวลไม่ได้ เขาอยากจะช่วยแต่ไม่รู้จะทำเช่นไร

“ข้าไม่ค่อยสบาย พักนี้เหมือนคนหมดแรง ยิ่งนานวันก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังป่วยหนัก”

“ทำไมเจ้าไม่ลองใช้เวทมนตร์ในคัมภีร์หนังสือรักษาตัวเองดูบ้าง”

“นี่เจ้ารู้อันหรือ” ราชสีห์หนุ่มทวนคำ เลิกจิ้มมองอย่างประหลาดใจ

“ใช่ ทุกๆ คืนข้าเห็นเจ้าฝึกวิชาจากคัมภีร์เล่มนั้น มันไม่น่าแปลกหรือ ที่คนเจ็บปางตายเช่นข้ากลับรอดชีวิตมาได้ ดังนั้นข้าก็เลยคิดว่าเจ้าคงกำลังใช้สิ่งเดียวกันรักษาตัวเอง”

เขาเฝ้าดูซาริมด้วยความเป็นห่วง ดูเหมือนเวลาที่ผ่านไปจะไม่ได้ทำให้อาการชายหนุ่มดีขึ้นเลยแม้แต่น้อย เพราะซาริมผ่ายผอมลงอย่าง

เห็นได้ชัด และเขาเห็นอีกฝ่ายผุดลุกผุดนั่งเกือบทั้งคืน

“ข้าลองแล้ว แต่ไม่ได้ผล พอเข้ามาก็มีอาการเหมือนเดิมอีก จนตอนนี้เริ่มท้อเสียแล้ว” ชายหนุ่มพูดอย่างหนักใจ

“มีอะไรที่ข้าพอช่วยได้บ้างไหม เจ้าช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ต่อให้บุกร้า ลุยไฟข้าก็ทำได้ ตอนนี้อันข้าก็แข็งแรงขึ้นมากแล้ว ขอเพียงเจ้าเอ่ยปาก ข้ายินดีทำให้ทุกอย่าง จะให้ไปตามหมอมหรือว่าไปซื้อยา บอกรมาเถอะ”

“แต่เรื่องนี้มันเสี่ยงมาก”

“เสี่ยง?” อาร์บัสทวนคำ น้ำเสียงขุ่น “นี่เจ้าเห็นข้าเป็นคนยังไงหรือ ซาริม เจ้าอุตส่าห์เสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยข้า แต่พอเจ้าเดือดร้อน คิดว่าข้าจะเมินเฉยทำไมสนใจตั้งั้นหรือ เลิกคิดมากแล้วก็บอกรมาเลยว่ายากให้ช่วยอะไร”

“ข้าอยากรู้ที่ตั้งของค่ายจอมโจรหน้ากาดำ”

“นี่เจ้าอยากไปที่ค่ายของมั้งนั้นหรือ ทำไม”

ตัวของอาร์บัสเลิกขึ้น ตัวเขาเองก็เคยคิดว่าจะต้องแก้แค้นพวกมัน แต่ปัญหาสำคัญคือกำลังคนและอาวุธ เนื่องจากจอมโจรหน้ากาดำอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้นการจะบุกเดี่ยวไปค่ายโจรก็เท่ากับว่าเอาชีวิตไปทิ้งเปล่าๆ

“ข้าต้องการตามหาของชิ้นหนึ่ง”

เรื่องราวที่ค่อยๆ ถ่ายทอดจากปากของซาริมทำเอาอินทรีหนุ่มประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม เขานึกไม่ถึงว่าคนตรงหน้าจะไม่ใช่คนธรรมดา

“นะ...นี่หมายความว่า เจ้าคือเจ้าชายไซท์ริซันหรือ อะ...ข้าก็ต้องใช้ราชาศัพท์กับเจ้า เอ่อ...ท่านนั้นลี”

ร่างที่จะก้มลงทำความเคารพอย่างงกๆ เงิ่นๆ ทำให้ซาริมคลี่ยิ้ม

“โอ...ไม่ต้องหอรอกอาร์บัส เจ้าเรียกข้าเหมือนเดิมละดีแล้ว ถึงข้าจะเป็นเจ้าชายแต่ก็เป็นเจ้าชายที่ไร้บัลลังก์”

ซาริมเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัว รวมถึงกรีซที่ได้รับจาก

มารดาให้อาร์บัสฟัง ยิงฟังอาร์บัสก็ยิ่งประหลาดใจ เขาเคยได้ยินพระนามของกษัตริย์ไฟซาลกับพระเมหีสินีมานาน แผ่นดินเมืองอัชฮารซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์แต่เดิมเคยมีแต่ความสุข ถ้าหากไม่มีกองกำลังไร้สังกัดอย่างจอมโจรหน้ากาจด่าออกอาละวาด จนกระทั่งเมื่อหลายปีก่อน พระเมหีสินีก็สิ้นพระชนม์

หลังจากนั้นก็ดูเหมือนเหตุการณ์จะเลวร้ายลงเรื่อยๆ มีคนเคยบอกว่า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์มีเงื่อนงำ แต่อาร์บัสนึกไม่ถึงว่าเรื่องราวจะซับซ้อนถึงเพียงนี้ เช่นเดียวกับเบื้องหลังของซาริม แม้จะเคยสงสัยว่าชายคนนี้อาจมีของวิเศษถึงสามารถรักษาคนป่วยหนักอย่างเขาให้หายได้ แต่ยิงได้ยินเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับกริชวิเศษและคัมภีร์หนึ่งที่ยิ่งอัศจรรย์

“หมายความว่าเจ้าจะต้องหาพลอยทั้งหมดสามสี กริชถึงจะมีฤทธิ์เหมือนเดิมงั้นสิ”

“ใช่ ตอนนี่ข้าได้พลอยสีแดงมาแล้ว เหลือเพียงสีเหลือง และสีน้ำเงิน หากได้มาครบกริชเล่มนี้ก็จะกลายเป็นกริชวิเศษในทันที ข้าจะสามารถฝึกวิชาในคัมภีร์ได้ แต่นับตั้งแต่ข้าใช้เวทมนตร์รักษาเจ้า พลังของข้าก็ไม่เหมือนเดิม ข้าไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ท่านแม่บอกแต่ว่าข้าถูกคนเล่นงาน”

“อาจเป็นคนเดียวกับที่ทำร้ายแม่ของเจ้าก็ได้”

คนที่เคยได้ตอบเงี้ยบลง อาร์บัสลูบท้ายทอยอย่างชินๆ และพูดต่อ

“ขอโทษนะ บางทีข้าอาจจะเผลอใจมากเกินไป ข้าแค่คิดว่าแม่ของเจ้ามีเวทมนตร์ ดังนั้นอาจมีใครบางคนตั้งใจทำร้ายแม่ของเจ้า และเขาก็คงไม่ต้องการให้เจ้ากลับไปแก้แค้น”

“ข้าก็เคยคิดเช่นนั้น เพียงแต่ท่านแม่ไม่ยอมบอก ท่านบอกว่าสักวันหนึ่งข้าก็จะรู้เรื่องทั้งหมด แต่ตอนนี้ปัญหาก็คือ ข้าต้องไปที่ค่ายของพวกโจรเพื่อหาพลอยเม็ดที่สอง”

“เจ้ารู้แล้วหรือว่าพลอยสีเหลืองอยู่ที่ใคร”

“บอกตามตรงว่าข้าไม่รู้ ข้าเห็นจากในคัมภีร์ว่ามันอยู่กับพวกโจรหน้ากากดำ จึงเดาว่าน่าจะอยู่ในค่ายของพวกมัน บางทีพวกมันอาจเก็บพลอยสีเหลืองไว้เหมือนกับตอนที่มันเก็บสมบัติไว้ในหุบเขามรณะก็เป็นได้ ข้าคิดว่าในค่ายอาจมีห้องเก็บสมบัติ หรือไม่ก็อาจมีลายแทงนำไปสู่ขุมทรัพย์ แต่ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร ข้าก็ต้องเสี่ยงเข้าไปดู”

“นะ...นี่อย่าบอกนะว่าเจ้าเคยไปหุบเขามรณะมาก่อนแล้ว เหลือเชื่อจริงๆ เจ้าเก่งมากเลยนะที่ไปที่นั่นได้ ข้าเคยได้ยินพ่อบุญธรรมเล่าว่าถ้ำนั้นถูกปิดไว้ด้วยเวทมนตร์ แลระหว่างทางก็มีด่านที่อันตรายมาก”

“ใช่ แต่ข้าไม่ได้ไปคนเดียวหรอกนะ ข้ามีผู้ช่วย ครั้งที่ข้าเดินทางไปหุบเขามรณะ เราทั้งสาม...หมายถึงข้า ซาเอะห์ และเอริน่าเกือบตาย ดังนั้นการไปค่ายของจอมโจรหน้ากากดำก็คงเสี่ยงมากเช่นเดียวกัน แต่เดิมนั้นเราต่อสู้กับด่านที่พวกมันตั้งเอาไว้ แต่ตอนนี้เราต้องสู้กับคนของพวกมัน ข้ายังไม่รู้จักพวกโจรหน้ากากดำดีด้วยซ้ำ”

“แต่ข้าพอรู้ พวกมันมีหัวหน้าสองคน ชื่อซาอิดกับมูฮัมหมัด”

“นี่เจ้าก็แอบสืบเรื่องของพวกมันนั่นหรือ”

อาร์บัสพยักหน้า ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาต้องรับรู้เรื่องราวความสูญเสียของชาวบ้าน แค่นั้นเฉพาะหมู่บ้านอุบชะ มีคนต้องสูญเสียญาติพี่น้องไปเพราะพวกมันนับไม่ถ้วน คนรักความยุติธรรมอย่างเขาจึงทนไม่ได้ จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปีที่อาร์บัสสืบข่าวและคอยหาทางโต้ตอบพวกมัน

“ใช่ ข้าเป็นเพียงคนเดียวที่รู้ที่ตั้งค่ายของพวกมัน แลผมข้ายังรู้ อีกด้วยว่าหัวหน้าของมันทั้งสองคนเป็นฝาแฝด” อาร์บัสโอ้

เขาใช้ความสนิทสนมกับคนในตลาดเพื่อสอบถามข้อมูล ไม่ว่าจะเส้นทางเดินเท้า การซื้อเสบียง ไปจนถึงอุปนิสัยของพวกมัน ข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดก็เพื่อวางแผนช่วยเซลยทั้งหมด แต่ไม่นั้นก็กลับต้องมา

ตายน้ำตื้นหลงกลผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียวจนเกือบเอาชีวิตไปทิ้งไว้
กลางทะเลทราย

“ฝ่าแฉ่ตั้งขึ้นหรือ”

“ใช่ แต่ไม่มีใครรู้ว่าคนไหนคือซาอิด คนไหนคือมูฮัมหมัดกันแน่
พวกมันสองคนชอบสลับตัวกันทำให้คนในค่ายสับสน แต่ถ้าหากพวกมัน
มีพลอยสีเหลืองจริง ก็ต้องมีใครคนใดคนหนึ่งเก็บรักษาเอาไว้”

“เจ้ารู้อะไรมาอีกบ้าง”

“ค่ายของพวกมันเป็นหมู่บ้านตั้งอยู่ในเขาวงกต ถ้าไม่มีแผนที่จะ
เข้าไปไม่ได้ พวกมันก็มีลูกมีเมียเหมือนพวกเรานั่นละ มันอยู่รวมกันเป็น
ชุมชน แต่ส่วนใหญ่เป็นคนเก่าแก่ที่จงรักภักดีต่อกองโจร ดังนั้นจึงยาก
ที่จะยอมบอกที่ซ่อนกับคนอื่น”

“แล้วทำไมเจ้าถึงรู้”

“จัสมินเป็นคนบอกข้า แต่นางก็รู้เข้าโดยบังเอิญเหมือนกัน”

จัสมินคือนางกลางเมืองที่ซาริมได้พบเมื่อครั้งก่อน คืบวันหนึ่ง
มีสมัชชิกโจรหน้าากดำมาพักค้างคืน นางจึงได้เห็นแผนที่เข้าโดยบังเอิญ
ด้วยความฉลาดจัสมินจึงแอบลอกแผนที่เก็บเอาไว้ หวังว่าจะมีประโยชน์
ในภายหน้า เนื่องจากอาร์บัสมีพระคุณและช่วยเหลือครอบครัวนางมา
ตลอด เมื่อเขาเอ่ยปากจึงยอมบอกที่ซ่อนของโจรให้

“มิน่า...ที่ผ่านมาข้าพยายามหาทางเข้าแต่ไม่พบ แถมในคัมภีร์หนัง
ก็ยังไม่บอกอีกด้วยว่าอยู่ที่ไหน ข้ารู้แต่ว่าพลอยสีเหลืองเกี่ยวพันกับกองโจร
หน้าากดำและโอเอซิสในโลฟาร์ ถ้ารู้เช่นนี้ก็ดี เท่ากับเป้าหมายของเรา
แคบขึ้น ดังนั้นเราต้องหาค่ายของพวกมันให้พบ”

“นั่นก็ดีเลย เพื่อเป็นการทดแทนบุญคุณ พรงนี้ข้าจะออกเดินทาง
ไปเอาของที่วามาให้เจ้าเอง”

“ไม่ได้! เจ้าจำไม่ได้หรืออาร์บัส ว่าคราวที่แล้วที่เจ้าบุกเข้าไปคนเดียว
เกิดอะไรขึ้น”

“แต่เจ้าไม่สบายขนาดนี้จะบุกไปค่ายของมันได้อย่างไร เอาเป็นว่าคราวนี้ข้าจะระมัดระวังตัวให้มากขึ้น”

“ข้าไม่เป็นอะไรมากหรอก เพราะเวทมนตร์ที่ท่านแม่สอนทำให้ข้าพ้อมีแรงขึ้นบ้าง แต่ติดปัญหาที่ว่าต้องนั่งสมาธิเพื่อรักษาตัวเองทุกคืนเท่านั้น”

“แต่ข้าไม่ยอมให้เจ้าเข้าไปเสี่ยงหรอก เพื่อข้า รออยู่ที่นี้ ข้ารับรองว่าจะนำพลอยสีเหลืองมาให้เจ้าให้จงได้”

“ข้าก็ไม่ยอมให้เจ้าไปเสี่ยงภัยคนเดียวเหมือนกัน มันไม่ยุติธรรมกับเจ้า เพราะนี่คือภารกิจของข้า อีกอย่างภายในค่ายของพวกมันไม่มีใครบ้างก็ไม่รู้ หากเจ้าบุกเดี่ยวเข้าไปใครจะระวังหลังให้”

“เจ้ามีแผนการดีๆ อยู่ในใจแล้วหรือซาริม ไหนลองบอกมาสิ”

อาร์บัสนั่งฟังแผนการ เขาคิดว่าสิ่งที่ซาริมเสนอนั้นดีมากที่สุดทีเดียว แต่ติดปัญหาที่ว่าเขาต้องพาผู้มิพระคุณของตนเข้าไปเสี่ยงภัยด้วยจอมโจรหน้ากากดำไม้ไซโครกระจอก สมุนแต่ละคนล้วนแล้วแต่มีฝีมือยิ่งเข้าไปในรังของมันก็ยากที่จะเอาชีวิตรอดกลับมา แถมตอนนี้ซาริมยังไม่สบายอีกด้วย

“งั้นข้าจะทำตามแผนการของเจ้า ลอบเข้าไปในค่ายพวกมัน”

“ไม่ได้ อาร์บัส แผนการนี้ขาดเราคนใดคนหนึ่งไม่ได้ งานนี้อันตรายมาก ถ้ามันจับได้จะต้องฆ่าเราแน่ และข้าจะไม่ยอมให้เจ้าต้องเสี่ยงชีวิตเด็ดขาด ถ้าเจ้ายังดิ่งตันจะไปคนเดียว เราก็ไม่ไปด้วยกันทั้งคู่”

“ก็ได้ ข้าเข้าใจแล้ว งั้นเราสองคนจะเข้าไปพร้อมกัน”

อินทรีหนุ่มยกมือแตะบ่าซาริมก่อนคลี่ยิ้มออกมา ต่อให้พยายามเกลี้ยกล่อมซาริมสักเท่าไรอีกฝ่ายก็ไม่ยอมใจอ่อน ซาริมพูดถูก จอมโจรหน้ากากดำมีพิษสงมากมาย หากบุกเดี่ยวก็เท่ากับไปตายเปล่า

“ต้องอย่างนี้สิ นับจากนี้เราสองคนมาเป็นพี่น้องกันเถอะ”

“ได้สิ ข้าเองก็อยากมีน้องชายมานานแล้ว และอาร์บัสคนนี้จะ

“ไม่ยอมให้น้องชายเป็นอันตรายเด็ดขาด”

ชาริมยื่นมือมาจับมืออาร์บัส ทั้งสองพยักหน้ายิ้มให้กัน ชาริมคลี่ยิ้มก่อนตอบ

“ข้าก็จะไม่ยอมให้พี่ชายอย่างเจ้าเป็นอันตราย เราสองคนจะเข้าไปในค่ายของพวกมัน แล้วก็จะปลอดภัยกลับมา ตกลงไหม”

นีสาร์เดินทางมาถึงตลาดในช่วงเช้า นางถือโอกาสติดตามบิดาที่ต้องเดินทางเข้าเมืองเพื่อตนเสียบางตัวด้วย หลังจากถูกหัวหน้าตำหนิเมื่อหลายวันก่อน อัสมาก็ถูกคาดโทษ แทนที่จะได้ออกไปปล้นเหมือนเช่นเดิม กลับถูกใช้ให้กุมกองเสียบ้าง แต่ถึงกระนั้นร่องหัวหน้าก็ไม่ได้มีท่าทีเดือดร้อนตรงกันข้ามกลับดีใจเสียด้วยซ้ำที่ไม่ต้องเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ ไม่ต่างจากบุตรสาวที่ดีใจจนออกนอกหน้า ตลอดหลายปีที่ใช้ชีวิตอยู่ในกองโจรน้อยครั้งนักที่นางจะมีโอกาสเข้าเมืองเพื่อซื้อข้าวของกระจุกกระจิก แม้ตลอดเวลาจะต้องแต่งกายอย่างทะมัดทะแมงเพื่ออำพรางตน แต่นีสาร์ก็ยังมีความรักสวຍรักงามเลกเช่นอิสตรีทั่วไป

ใบหน้างามวันนี้ยังทาด้วยสมุนไพรรจนเกิดเป็นรอยแดงปื้นใหญ่ บดบังความงามบนใบหน้าไปสิ้น ผมซอยสั้น ทรวงอกถูกรัดด้วยผ้าแถบถึงสองชั้น มีเพียงเสื้อผ้าที่เลือกสวมชุดใหม่ดูสะอาดสะอ้าน เมื่อมองจากภายนอกนางจึงเหมือนชายตัวเล็กหน้าตาอัปลักษณ์คนหนึ่งเท่านั้น

หลังจากช่วยบิดาซื้อเสียบางอาหารจำพวกผักผลไม้และเนื้อสัตว์ครบตามจำนวนแล้ว หญิงสาวก็มีเวลาว่าง นางเดินลัดเลาะไปตามตรอกภายในตลาดอย่างคุ้นเคย ก่อนจะเลี้ยวขวาเข้าไปในตรอกจนถึงร้านผ้าประจำ เจ้าของร้านแห่งนี้สนิทสนมกับอัสม่าไม่น้อย นีสาร์ตั้งใจว่าจะซื้อผ้าผืนใหม่สำหรับตัดเสื้อ

ภายในร้านมีชั้นวางอยู่ทั้งสี่ด้าน แต่ละชั้นมีผ้าสีล้วนสวยงามราวด้านหนึ่งมีผ้าสำหรับบุรุษ ขณะที่เอื้อมมือไปหมายจะหยิบนั้นเอง

จู่ๆ ก็มีมือของใครบางคนคว้าผ้าที่หมายตาเอาไว้ไปเสียก่อน ใบหน้าซึ่งเคยยิ้มยิ้มบึ้งตึง นางลอบถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะตัดใจหันไปหยิบผ้าอีกพับขึ้นมาแทน แต่ขณะที่มือกำลังจะเอื้อมไปถึง ชายคนเดิมก็ฉวยผ้าตัดหน้าไปอีกครั้ง

“เจ้าทำอะไร ผ้าผืนนี้ข้าดูอยู่ก่อนแล้ว” บุตรสาวรองหัวหน้าโจรแหวไล่ จ้องมองคนซึ่งถือวิสาสะมาแย่งผ้าไปต่อหน้าต่อตาถึงสองครั้งสองครา แต่แทนที่อีกฝ่ายจะเกรงกลัว เขากลับไหวไหวหล่ไม่ทำอะไร

“เจ้าดูก่อนที่ไหน ก็เห็นอยู่ว่าข้าหยิบก่อน ทางที่ดีเจ้าควรไปเลือกชิ้นอื่นจะดีกว่า”

“พูดอย่างนี้ก็หาเรื่องกันนะสิ”

นี่ฮ่าที่ห้าสะเอวอย่างไม่ยอม ตั้งแต่เล็กจนโต นางอาศัยอยู่ในค่ายโจรมาตลอด เพราะกลัวว่าเป็นหญิงแล้วจะถูกรังแกทำให้นางถูกบังคับให้ฝึกการต่อสู้ทุกชนิด ฝีมือมีดสั้นก็ไม่มีรองใคร นอกจากนั้นยังชกมวยเก่งอีกด้วย

“หาเรื่อง...ตรงไหน” ชายหนุ่มทวนคำ

นี่ฮ่าถือโอกาสที่อีกฝ่ายเผลอดึงผ้าผืนนั้นคืนสุดแรง แต่อีกฝ่ายไม่ยอมและดึงกลับ เพราะรูปร่างที่ด้อยกว่า คนตัวเล็กจึงถึงกับเซไป นางจ้องมองศัตรูด้วยแววตาแข็งกร้าว

“นี่เจ้ากล้าแย่งผ้าจากมือข้าจริงหรือ”

“พูดให้ดีๆ หน่อยนะ เจ้าเป็นคนดึงจากมือข้าเองต่างหาก ผ้าในร้านนี้มีตั้งเยอะตั้งแยะ แต่ทำไมเจ้าถึงเจาะจงมาเลือกชิ้นเดียวกับข้าอยู่เรื่อย”

“ข้าเหนียวจงใจ เจ้าต่างหาก เมื่อครู่นี้ข้าก็ชอบผ้าผืนนั้น แต่เจ้ากลับตามมาแย่ง นี่คิดจะหาเรื่องกันใช่ไหม”

ตั้งแต่เล็กจนโต ไม่เคยมีใครห้ามเกียรติบุตรสาวรองหัวหน้ากองโจรมาก่อน แต่ผู้ชายคนนี้เป็นใคร

หญิงสาวกวาดสายตามองคนตรงหน้า เขาเป็นคนที่สูงมากจน

ต้องแหงนหน้า เขาต่างจากนางมากทั้งรูปร่างและขนาด แผลงอกกว้างเต็มไป ด้วยกล้ามเนื้อ โดยเฉพาะท่อนแขนกำยำที่มีมือโอบไม่มิด รูปร่างที่สูงสง่าอาจ ใหญ่กว้าง สมชายชาติศรี หญิงสาวควรจะเป็นหน้าหนึ่งแต่ดวงตาของนาง กลับทรยศ เมื่อมันยังคงจ้องไปที่ใบหน้าคมสันอย่างลึมตัว

ผู้ชายตรงหน้านั้นมีใบหน้าหล่อเหลาราวกับรูปสลัก คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ช่างน่าเสียดายที่ตรงเหนือริมฝีปากมีหนวดยาวจนบดบังใบหน้า ใปกว่าครึ่ง เมื่อเลื่อนสายตาไปยังริมฝีปาก นิสาก็รู้สึกแค้นร้อนขึ้นมา อย่างห้ามไม่ได้

ชายหนุ่มมีริมฝีปากที่ตรงตามเกินกว่าจะเป็นของบุรุษ แม้จะรู้ว่า ไม่เหมาะนักที่จะจ้องมองเช่นนี้ แต่นิสาก็ยังห้ามตัวเองไม่ได้ ยิ่งเมื่อเปลว ซ้อนสายตาขึ้นและพบว่าอีกฝ่ายมองสบมา ใบหน้านาวลึกลับยิ่งเป็นสีแดงกำ ไม้เคยมีใครทำให้แม่เสือสาวอย่างนางรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน เมื่อรู้ว่าตนเองคิด อะไร นิสาก็รีบสั่นศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่านทันที คงเพราะเปลวจ้อง นานเกินไปทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว เขาจึงแค้นเสียงอย่างไม่พอใจ

“จะจ้องข้าอีกนานไหม พิลึกคนจริงๆ”

เกิดอะไรขึ้น นี่นางเปลวตัวจ้องผู้ชายแปลกหน้าด้วยสายตาราวกับ จะกลืนกินอย่างนั้นหรือ ช่างน่าละอายยิ่งนัก...เพราะทิวทำให้ นิสาก็รีบ ปรับแวตาดูเป็นเชิงกร้าวแล้วโต้กลับทันที

“เจ้าว่าอะไร”

“ข้าถามว่า เจ้าจะจ้องข้าอีกนานไหม” อาร์บัสย้าแล้วเอ่ยต่อด้วย น้ำเสียงแตกตัน “ไม่มีผู้ชายคนไหนจ้องชายด้วยกันด้วยสายตาแบบนี้ ทรอก หรือว่าเจ้ามันวิปริต”

“นี่เจ้ากล้าด่าข้าหรือ” นิสาก็ชี้หน้าอีกฝ่าย ตัวสั่นเทาด้วยความโกรธ

ผู้ชายคนนั้นก็กล้าดียิ่งไปถึงมาหาว่านางเป็นพวกลักเพศ สายตา เหยียดหยามที่มองมาทำเอาหญิงสาวกัดฟันกรอดๆ มือกำแน่นเมื่อโดน สบประมาท

“ก็ชนะสิ ปกติมีแต่สาวๆ มองข้า แต่เจ้านี่ดูยังไงๆ ก็แยกไม่ออกว่าหญิงหรือชายกันแน่”

ใบหน้าของนิฮาร์ก็กลายเป็นสีแดงกำกวมที่ด้วยความโกรธ นางถลิ่งดาววับ มือชักดาบซึ่งเหน็บอยู่ข้างเอวออกมาจ่อคอหอยชายหนุ่มในทันที

“ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้นะ ข้าบอกให้ถอนคำพูด” นิฮาร์ตะคอก

“เรื่องอะไรข้าจะต้องถอน จริงอยู่นะที่เดี๋ยวนี้มีคนประหลาดผิดเพศอย่างเจ้ามากพอสมควรเลยที่เดียว แต่สำหรับตัวเจ้าเนี่ย บอกตามตรงว่าหุ่นไม่ให้ รูปร่างรีก็แคะแกร็น กล้ามเนื้อสักนิดก็ไม่มี หรือว่าตอนเด็กพ่อแม่ของเจ้าจับไปให้เจ้าอดอาหารกันล่ะ ถึงได้แข็งขาลีบเล็กอย่างนี้”

ชายหนุ่มเอื้อมมือมาบีบหัวไหล่ นิฮาร์สะดุ้งผละหนึบกับความไกล่ซิด นางไม่เคยถูกชายหนุ่มแตะเนื้อต้องตัวมาก่อน ดวงตาสีอ่อนมีไฟลุกโชน มีดที่จ่ออยู่แทงชายหนุ่มด้วยความโมโหในทันที แต่เพราะอีกฝ่ายไวกว่า จึงกระโดดหลบทันพร้อมร้องเสียงหลง

“เฮ้ย! นี่ถึงกับจะฆ่าแกงกันเชียวหรือ เจ้านี่ดูเซมัด”

“ตกลงเจ้าจะถอนคำพูดหรือไม่ถอน”

“ไม่! เจ้านี่ตัวเล็กแต่ใจอำมหิตเสียเหลือเกิน กะอีแค่ผ้าพับเดียวถึงกับต้องเอามีดแทงคน ดูท่าพ่อกับแม่ของเจ้าคงไม่เคยสอนให้มน้ำใจละสิ”

“แม่ข้าตายไปนานแล้ว และข้าก็ไม่สนใจคำพูดพล่อยๆ ของคนอย่างเจ้าด้วย เลือกลงเอาว่าจะเอาชีวิตหรือเอาผ้าพับนี้ แต่รับรองว่ามีดของข้าไม่ไว้ชีวิตเจ้าแน่”

ชายหนุ่มตรงหน้ามีสีหน้าครุ่นคิด ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจวางผ้าไว้ดังเดิม และเบ้หน้าอย่างไม่พอใจ

“ก็ได้ ครั้งนี้ข้ายอมให้ก่อน แต่ถ้าคราวหน้าเจ้ากับข้าต้องได้เห็นฝีมือกันแน่ ระวังตัวไว้เถอะเจ้าตัวเบี่ยง”

ร่างสูงรูปร่างผอมก่อนเดินหันหลังกลับออกไปจากร้าน ทิ้งให้นิฮาร์

ยื่นหอบหายใจ เมื่อครูนั่งนางเปลวโอรจนหน้ามืด แต่แล้วมือของใครคนหนึ่งก็วางลงบนบ่า ทำให้หญิงสาวต้องสะดุ้งอีกรอบ

“เกิดอะไรขึ้นหรือนีฮาร์”

นางถอนหายใจยาวเหยียดเมื่อรู้ว่าผู้มาใหม่คือบิดา โชคดีเหลือเกินที่ท่านไม่ได้เห็นเหตุการณ์เมื่อครู่ ไม่เช่นนั้นนางคงต้องโดนดุอีกเป็นแน่

“ปะ...เปล่า ท่านพ่อ”

“ถ้าเปล่าแล้วทำไมถึงทำหน้าที่แบบนี้ หรือว่าเจ้าทะเลาะกับใครมา”

“ข้าแค่เจอคนปากเสียคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีอะไรหรอก” นีฮาร์แก้ตัวขึ้นพลอยให้บิดารู้ว่านางก่อเรื่อง ท่านคงไม่พอใจแน่ ทุกครั้งที่มาซื้อของในตลาดท่านมักกำชับให้ระวังตัว สายของทางการมีมากมาย หูตาราวกับลับประต หากมีใครรู้ว่านางกับบิดาเป็นคนของกองโจรก็อาจต้องตกอยู่ในอันตราย

“แล้วไป เจ้าอย่าลืมนึกว่าพวกเราที่นี่ในฐานะอะไร”

“ข้าขอโทษ ท่านพ่อ” หญิงสาวรับคำเสียงอ่อย แต่ไม่วายนึกถึงผู้ชายกวนโมโหคนนั้น ถ้าหากไม่เป็นเพราะเขา นางคงไม่ถูกบิดาตำหนิ

“ก็ดีแล้ว เรายังไปกันดีกว่า ขึ้นชักช้าพายุมา ไม่ได้กลับค่ายกันพอดี”